

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο άνθρωπος κατώτερος των εντόμων. Η τρομερή μυϊκή Τσέσε. Τι περιδερμάζουν τα έντομα. Η δύναμής των. Πόσο πηδαίει ο φύλλος. Τι λένουν οι έντομοι. Το νευρικό σύστημα των εντόμων, κτλ. κτλ.

Τα έντομα είναι αξιοθαύμαστα για τη μεγάλη φρονιμάδα τους. Η μικρή αυτές ψυχές της φύσεως, με τα εργαλεία τους κάνουν θαύματα. Γίνονται αεροπλανοί, χτίστες, ύφανται, χαρτοποιοί, ευλογητοί και ότι θέλεις.

Εκείνο όμως που εκπλήττει πολύ σ' αυτά, είναι και η ποιικιλία του χρωματισμού των. Ο μανδύας και ο θώρακός των καταστράπτουν από τα θραυότερα χρώματα της φύσεως, που λάμπουν σαν πολύτιμοι λίθοι και μέταλλα, χρυσά, αργυρά, σαπφειρίνα, σμαράγδινα, τα οποία ένακατενόμενα αποτελούν ωραιότερες και παραδοξότερες αποχρώσεις.

Μερικά από αυτά τόσο λάμπουν, που ένα είδος εντόμων, που λέγονται «Τσέσες» οι Κινέζοι και οι Ινδοί τα μεταχειρίζονται για πολύτιμα μαντήλια και φτιάχνουν από αυτά βραχιόλια, σκουλαρίκια και περιδέματα.

Τα έντομα που παρουσιάζει η ζωή στο σώμα των εντόμων, είναι τέτοια που σοφοί διάφοροι, έχασαν όλην τη ζωή τους, εξετάζοντας αυτά και άφησαν μελέτες τέτοιες, που καταπλήσσει κανένας, εάν τας διαβάσει. Αλλά όχι μόνον οι σοφοί, αλλά και διανοούμενοι, παρασύρθηκαν από τα ανέλπιστα μυστήρια των εντόμων, όπως ένας Άγγλος δικηγόρος από το Μασέτριχτ, όπως ο Λυονέτ, που όλον του τον βίον τον πέρασε, παρακολουθώντας τις κάμπιες να τρώνε το ξύλο της Ιτέας και έκαμε για την ιδιότητα του εντόμου αυτού, ένα σύγγραμμα, που είχε ένα μνημειον ύπομονής και ευφύιας του εντόμου εκείνου.

Ο Όλλανδός ζωγράφος Γοσδάρτ πάλιν θυσίασε είκοσι χρόνια της ζωής του παρακολουθώντας τις μεταμορφώσεις των εντόμων.

Εάν παραβάλει κανείς την ανατομική και φυσιολογική κατάσταση του ανθρώπου, με εκείνη την λεπτοφυή των εντόμων, θα ιδί πόσο ατελείωτη είναι των ανθρώπων.

Όσο λεπτοφυής και αν είναι ο οργανισμός των εντόμων, έχουν πολύ μεγαλύτερη, αφαντάστως μεγαλύτερη δύναμη, από τα όργανα των ανθρώπων.

Μία κάμπια συγκρινομένη με έναν άνθρωπο, τρώει διακόσιες φορές περισσότερο του ανθρώπου!

Οι περιφρικοί λευκοί μύρμηκες καταβροχθίζουν σε διάστημα δύο ωρών όλο τον πληθυσμό ενός χωριού.

Η μυϊκή της Αφρικτικής Τσέσε, διεκδικεί από τον άνθρωπο, απέναντες έκτασης στη μανήρη Πηλεο, γιατί εκεί που ζει και υπάγεται η Τσέσε, ο άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει.

Δεν είναι βέβαια μεγαλύτερη από τη κοινή μυϊκή αλλά το δηλητήριο της είναι χειρότερο και από το της δηχιάς.

Οι συνοδοιπόροι του Αστρονομίου Μοπερτουί στη Λαπωνία, για να αποφεύγουν τα δαγκώματα μερικων περιέργων εκεί εντόμων, αναγκαστήκαν, επί ολοκληρώνουν μήνας, να αλείβουν το πρόσωπό τους με κατόρι.

Ξαναγαυίζουμε στην μυϊκή Τσέσε. Τα δαγκώματά της θανατώνει στη στιγμή ένα αλκίμο ταύρο ή ένα βωδί δυνατό!

Το περίεργο είναι ότι η μυϊκή αυτή δεν θανατώνει με το δαγκώμα της κάθε ζωά αλλά ώρισμα ζωά και ιδίως εκείνα που βόσκουν.

Τα θηρία, ο άνθρωπος, ή γίδα και ο όνος, όταν δαγκωθούν από αυτή τίποτα δεν παθαίνουν.

Ο περιηγητής Λίβιγκτον αναφέρει ότι είδε να ψοφούν, σε μία στιγμή, σαράντα βώδια, από το δαγκώμα των μυιών αυτών.

Δεν έμειναν ζωντανοί παρά ο βουκόλος και ο γυιός του!

Επίσης: όπου ζει η Τσέσε δεν μπορεί να ζήσει αλλοι, γι' αυτό καταστράφη όλη η γεωργία και έμειναν έρημες ή δχθες του Ζαμβέζη.

Όσάκις δε οι μαύροι της Αφρικτικής θέλουν να περάσουν τα κοπάδια τους, από μέρος που έχει μυϊγες, φυλάει να βρούνε νύχτες ψυχρές και με πανσέληνο, γιατί τις νύχτες αυτές, και ιδίως άμα είναι φεγγάρι, ή μυϊγες είναι ναρκωμένες.

Θέλετε τώρα να ιδείτε και το πλήθος των εντόμων. Κατά τον Ράτζεβερνχ το πύκνο προσβάλλεται από τετρακόσια είδη εντόμων.

Η βαλκανιά τρέφει διακόσια είδη επιβλαβών εντόμων. Μία μικρή κίτρινη μυϊγή, ο «χλώρων» καταστρέφει φρικτά τους δημητριακούς καρπούς όπου πέσει.

Επίσης ο «δάκος» το χρόνο καταστρέφει εκατομμυρίων δραχμών.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΕΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Οι άρχαιοι ήταν περίφημοι για τα πλούτη τους.

Κατά τους υπολογισμούς σοφών και ειδικών ο μυθικός, για πλούτη του Κροίσος είχε άκνητο περιουσία 32.500.000 φράγκων.

Όλη δε η περιουσία του, μαζί με τους δούλους, τα έπιπλα, και τα χρήματα έφθανε τα 65.000.000 σημερινών χρυσών φράγκων.

Ο μονάρχης αυτός έλεγε πολλές φορές:

— Έκείνος που δεν μπορεί να τρέφει στρατόν ή τάγμα από δικά του χρήματα, δεν είναι πλούσιος.

Ο Σενέκας είχε περιουσία σημερινής αξίας 87.500.000 φράγκων χρυσών.

Αυτό αποδεικνύει ότι το επάγγελμα του φιλοσόφου, την εποχή εκείνη, έφερε πρόσοδο ικανή.

Ο Τιβέριος, όταν πέθανε, άφησε περιουσία σημερινής αξίας 390.000.000 φράγκων χρυσών.

Την περιουσίαν αυτήν ο Καλλιούλας την σπατάλησε σε διάστημα ένδεκα μηνών.

Ο Βεσπασιανός όταν παρέλαβε την βασιλείαν εξέτιμησε τας δαπάνας του Κράτους για 875 εκατομμύρια.

Ο Μίλων χρυσόπυσε χρήματα που ή αξία τους σήμερα θα είναι 15 εκατομμύρια χρυσά φράγκα.

Ο απελευθέρως Παλλάς, είχε καταφέρει να καταχραστή από το τότε δημοσίον πισών χρημάτων σημερινής αξίας 62.000.000 φράγκων χρυσών.

Ο Καίσαρ χρυσόπυσε, όταν έδολοφονήθη 625.000.000 φράγκα χρυσά, αν υπολογισθούν με την σημερινήν αξίαν.

Αγόρασε την φιλίαν του Ουδόσκη αντί 12.500.000 φράγκων (λογαριάζομεν πάντοτε με την σημερινήν τιμήν).

Την φιλίαν του Λουκίου Παύλου αντί 7.500.000 φράγκων.

Εδώρησε επίσης στην Σατούλαν, την μητέρα του Βρούτου, του κατόπιν δολοφόνου του, ένα μαργαριτάρι αξίας 250.000 φράγκων.

Ο Άλπιος ξώδευσε σε «κώμους και πότους», σε γλέντια δηλαδή, το ποσόν των 12.000.000 φράγκων.

Όταν έκαμε το λογαριασμόν και είδε ότι τα χρήματα που του έμειναν, δεν αντιπροσώπευαν παρά το ποσόν των 2.000.000 σημερινών φράγκων, «επαραγγήσας», καθώς γράφουν οι άρχαιοι συγγραφείς, έταρακώθηκε λέγοντας:

— Ο άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει, με δυό εκατομμύρια!

Ο ξεσκιονιστής των βιβλιοθηκών

έληξ.

Αλλά και ταχύτητα καταπληκτική έχουν τα όργανα των εντόμων.

Ός να σηκώση και καταβάσει το χέρι του ο άνθρωπος, σπιν ίδιο χρόνο, μερικά έντομα κάνουν παραπάνω από τριακόσια πτερουγίσματα!

Ο Γκανιόρ Λατούρ γράφει ότι το κουνούπι σ'ένα δευτερόλεπτο, κινάει πεντακόσιες φορές τα φτερά του.

Ο δέ Νικόλαϊν ότι, σπιν ίδιο χρόνο ή κοινή μυϊγή, κάμνει εξακόσιες «πτερώγων ριπές».

Δηλαδή την ώρα που θέλει ο άνθρωπος, να κάνει μία μόνη κίνηση, ή μυϊγή κάνει τρεις χιλιάδες εξακόσιες κινήσεις!

Γι' αυτό, μερικων εντόμων, σάν πετούνε, τα φτερά δεν φαίνονται διόλου, από τη μεγάλη ταχύτητα.

Τα νεύρα του ανθρώπου, με τα όποια κινείται είναι τριακόσια εβδομήκοντα.

Ο καρτερικός Λυονέτ βρήκε τέσσαρες χιλιάδες νεύρα, μόνον σε μία κάμπια!

Αλλά και ή δύναμη των εντόμων, απέναντι του ανθρώπου είναι καταπληκτική.

Ένας άνθρωπος μετακινεί το τρίτον του βάρους του σώματος του.

Ο γρύλλος (τριζώνι) έγχυ ζυγίζει 4 γραμμάρια, κινεί βάρος ενός μηντά φορές μεγαλύτερη του ανθρώπου.

Ο φύλλος πηδαίει σε ύψος διακόσιες φορές μεγαλύτερο από το σώμα του. Δηλαδή, σάν να μπορούσε ένας άνθρωπος, να πηδήσει

Ο φυσιολόγος

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,"

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Λέγετε! είπε ο Βρινδινός προσπαθώντας να κρύψει τη χαρά του.

— Ο κόμης ντε Μορλάν, ο πατέρας μου, άρχισε να λέει ο Φλορεσάν, ήταν ένας απ' ότους άνδρείους πολεμιστές που περνούσαν όλη τη ζωή τους στο πεδίο της μάχης. Δεκατρίων χρόνων άκομα φορούσε θώρακα και σε ήλικια πενήντα χρόνων άκολουθούσε το βασίλειον Φραγκίσκο στην πρώτη έκστρατεία του κατά της Ιταλίας.

Από την έκστρατεία αυτή επέστρεψε χωρίς και γεμάτος πληγές. Στο έξης με μπορούσε πιά να πολεμήσει. Τότε άποφάσισε να παντρευτεί.

Ο πατέρας μου ο όποιος είχε εγκαταλείψει τα πάντα για να τρέξει στους πολέμους, δεν είχε φροντίσει ποτέ ν' άποκτήσει περιουσία! Έτσι όταν παντρεύτηκε βρισκόταν σε μεγάλη φτώχεια, σε πενία σχεδόν. Ο πύρος του, του όποιου τη στιγμή είχε άπάρξει ο άνεμος, ήταν έρεϊπιο.

Ετρέφοντο από τα χόρτα του κήπου του; που τον καλλιεργούσε ένας άφοσιωμένος υπηρέτης του.

Μά μόλις γεννήθηκα εγώ, καθώς μου έλεγε ή παρμάνα μου, τα πράγματα μετεβλήθησαν. Το χρυσάφι έπλημμύρισε το σπίτι.

Από που έρχονταν; Κανείς δεν είξερε. Όδτε είχε κληρονομήσει κανένας ο πατέρας μου, ούτε ο βασιλεύς του είχε δώσει σύνταξη.

Ο πύργος μας ξαναχτίστηκε. Ύπηρέτες, ίπποκόμοι κι' άκόλουθοι προσελήφθησαν κι' από τότε ο πατέρας μου ζούσε πλούσια, άνάλογα προς τον τίτλο του.

Όσο για τη μητέρα μου, εκείνη πέθανε μόλις γεννήθηκα εγώ. Στο θάνατό της τάχα πρέπει ν' άποδόσασ την άδοξοφία που έδειχνε ο πατέρας μου σε μένα. Το σπουδαίο είναι ότι έζησα είκοσιπέντε χρόνια μαζί με τον πατέρα μου και οι σχέσεις μας ήταν όλοσδιόλου τυπικές. Ποτέ δε μου είπε μία λέξη στοργικής, μία λέξη πατρικής, αλλά και ποτέ δεν μ' εγκατάλειψε.

Αλλά και τα μεγάλα μου νεανικά σφάλματα, ποτέ δεν τον έδύμωναν. Φαινότανε ότι λίγο νοιάζονταν για το μέλλον μου.

Μόνον δυό τρεις φορές σε όλη μου τη ζωή είδα να μαλάσσεται το μαρμάρινο πρόσωπό του και φανιάστηκα μέσα στο βάθος της άδυσώπητης αυτής καρδιάς κάποια άπόκρυφη πατρική άγάπη. Κι' αυτό, όταν μεγάλες άρρώστειες μ' έκαναν να κινδυνεύω σοβαρά.

Ο θάνατος με τριγύριζε, ο πατέρας μου δεν άφησε το προσκεφάλι μου και είχα τότε την ευτυχία να διαβάσω μέσα στα μάτια του μι' άληθινή άγωνία. Άλλά μόλις περνούσε ο κίνδυνος γινόταν πάλι ο ίδιος.

Εδώ ο Βρινδινός χαμογέλασε ειρωνικά, πράγμα που δεν το πρόσεξε ο ύποκόμης.

Ότσο, έξακολουθούσε ο ύποκόμης, τίποτε δεν μου έλειψε για να μορφωθώ. Είχα ως διδάσκαλο ένα σοφώτατον όβρα, ό όποιος μ' έμαθε πολλά πράγματα. Έτσι έφτασα στο είκοστό τέταρτο έτος της ζωής μου, χωρίς ν' άπομακρυνθώ ούτε μι' φορά από τον πύργο, εκτός από τις φορές που πήγαινα στα περίχωρα για να κυνηγήσω.

Εκείνη την εποχή συνέβη ένα περιστατικό που μου άφησε βαθιά εντύπωση.

Ο πατέρας μου ζούσε πολύ άπομονωμένος. Εκτός από δύο τρεις γεύματα που έδινε όλο το χρόνο και στα όποια προσκαλούσε όλους τους ευγενείς των περίε, ο πύργος μας, τις άλλες ημέρες, ήταν πέτοις έρημη.

Και ν' έλεγα προσέει: την προσοχή μου. Γιατί ν' έλεγα προσέει: Κάθε χρόνο, μι' άοριμένη ημέρα, δηλαδή στις δύο πρως, ένας καθάλαρος και σε άοριμένη ώρα, δηλαδή στην ώρα που θάρχόταν όστε βρ- έπαινε κρυφά στην αλλη του πύργου μας.

Ο πατέρας είξερε τόσο καλά την ώρα που θάρχόταν όστε βρ- σκόταν στο προαίλιο την ώρα που ο έξνος περνούσε την κορμαστή γέφυρα.

Τότε ο άγνωστος πέεεε, έδεε το χαλινάρι του άλόγου του σ' έναν κρύκο, χαρτοούσε τον πατέρα μου και τον άκολουθούσε στο γραφείο του.

Από τα πρώτα χρόνια που άρχισα να καταλαβαίνω θημάι ταχυτά κάθε χρόνο αυτή την έπισκεψη. Όταν άντρώθηκα πιά, διαφωροί λόγοι μ' έκαναν να σχηματίσω την πεποίθηση ότι ό ά-

Ο κόμης με προσκάλεσε στο γραφείο του.

γνωστος αυτός έφευγε λεπτά σπών πύργο και ότι αυτός είταν ή άι- τία της έυτυχίας μου.

Όσο για τους λόγους, σπώνς ό τοίους στηριζόταν ή πεποίθησή μου αυτή, οι κυριώτεροι είταν οι έξης:

Πρώτα, μόλις έφευγε ο έξνος άκούγονταν μέσα στο γραφείο ένας μεταλλικός ήχος, πράγμα που φανέρωνε ότι ο πατέρας μου μετρούσε λεπτά εκεί μέσα.

Έπειτα, όλοκληρη την ημέρα κάποια διαρκής ευχαρίστηση έλαμπε μέσα στα μάτια του πατέρα μου, γιατί άγαπούσε τά χή- ματα, χωρίς να έλεγε φιλόγυρος επειδή είχε δυστυχίσει πολύ.

Τέλος έκανε διάφορα έκτακτα έξοδα. Και άλλοι πολλοί λόγοι έπιβεβαίωναν την ιδέα μου.

Ο έξνος έκείνος πολύ γλήγορα κέντησε την περιέργεια μου κι' άποφάσισα να έξακριβώσω περί τίνος έπρόκειτο. Την πρώτη λοι- πόν Μαρτίου του 1561, ημέρα που έμπαινα στα είκοσιτέσσερα χρό- νια μου, μόλις είδα τον έξνον να μπαίνει στον πύργο, όταν ή όρα σήμαινε δέκα, πήγα και στάθηκα φύλακας στο βορεινό όδριο του πύργου, γιατί είξερα ότι από εκεί έπρεπε να περσίσει μόλις τε- λείωνε ή άποστολή του.

Είχα σταθεί σ' ένα πολύ στενό μέρος του δρόμου έτσι που όποιος ήθελε να περσίσει από εκεί έπρεπε να βραδύνει το βήμα και να μ' άκούσει.

Τα πράγματα συνέβησαν όπως τά είχα προείπει. σε μι' άπο- άκουσα ποδοβολήτο άλόγου και ή μυστηριώδης έξνος φάνηκε μακριά.

Μόλις με είδε, έκανε μι' άπότομη κίνηση σά να ήθελε ν' στρέ- ψει πίσω.

Ότσοό όμως μετανόησε, κατέβηκε από το άλόγο του, πέρασε το χαλινάρι στο χέρι του και προήχρησε προς έμένα.

Την στιγμή που θά συναντιόμαστε έκείνος στάθηκε μηχανικά τότε, σά- θηκα κι' εγώ.

Άλληλοκοιταχτήκαμε άμίλητοι. Είταν ένας άντρες ως πενήντα χρόνων, δυνατός, παχύς, πολύ άλλά ντυμένος.

— Νομίζω πως είστε ο ύποκόμης Φλορεσάν; μ' έρώτησε με μι' φωνή γλυκεία, στην όποια διάκρισε κανείς κάποια συγχίνηση.

Μάλιστα, κύριε, άπάντησα. Έβγαλε ζωνάρ το καπέλλο του και, καθώς με κοιτούσε κατάματα, ένα δάκρυ έλαμψε στα μάτια του.

Χωρίς να θέλω συγκινήθηκα κι' εγώ και χαμήλωσα κάτω τα μάτια μου, μι' πριν προλάβω να τον έμπο- δίσω, αυτός γονάτισε, πήρε το χέρι μου και το έφερε μ' έλλειψια στα χείλη του.

Έπειτα σηκώθηκε, και όποκι- νόμενος βαθεία, μου είπε:

— Ο θεός να σας προσκατέσει. Κι' άμέσως πήδηξε σ' άλόγο του. Σε δυό λεπτά είχε χαθεί.

— Παράδοξο! ψιθύρισε ο Βριν- δινός, και δεν έξερε το όνομα αυτό το ανθρώπου!

Λεγότανε Λαντν Κονσέρ; άπάντησε ο ύποκόμης. Μιούς σας το είπα; φάνηκε ο Βρινδινός άπερίσκεπτα.

Κανείς, το μάντεψα άφού ήθα στην Τούρραίν. Και άμέ- σως τώρα θα δώτε πως.

Χ

Μοναδικός γυιός

— Την ίδια αυτή ημέρα, έξακολουθούσε ο ύποκόμης, καθώς έγύ- ρα στον πύργο με τη σκέψη μου προσηλωμένη σπών άλλοκοτο αυτό έξνο ήθε ένας υπηρέτης και μου είπε πως με ζήτη ό πα- τέρας μου.

Αυτό μου έκανε μεγάλη έντύπωση. Πρώτη φορά ανέρβαινε να με ζήτησει ο κόμης.

Τον βρήκα να διαβάσει κάποιο βιβλίο. Καθώς άκουσε τά βή- ματά μου, σηκώσε το κεφάλι του και με όρωσε με ψυχρότητα.

— Θα μπορούσα να μάθω, τί σκοπούς έχετε για το μέλλον σας; Η έρώτηση αυτή είταν τόσο άπροσδόκητη, όστε δεν είξερα τι ν' άπαντήσω.

Για το μέλλον μου; έμείλισα όμολογώ, κύριε, ότι ποτέ δεν έσκέφτηκα.

— Τότε ευαρεστηθήτε να σκεφθήτε τώρα και να μου άπαντή- σετε άμέσως.

— Οι σκοποί σας θα είναι και σκοποί μου, κύριε, άπάντησα, και θα ένεργήσω σύμφωνα με τη θέλησή σας. (Άκολουθεί)

Δύο κωμικοί πρωταγωνιστές του Αυτοκρατορικού θεάτρου του Πεκίνου

ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ ΑΠΟ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΒΙΒΛΙΚΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ.— Ο Δαβίδ παίζει άρπα στέν Σαούλ γιά νά κατευθάσῃ τήν όργή του.

ΑΠΟ ΤΟ ΞΕΝΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΜΙΑ ΝΕΑ... Η Βερολινέζα χορεύτρια Ρούθ Λαντ-... του «Τσεντράλ Πιό-ερ»

Ἡ μεγάλη τραγωδία Ἰδα Ρουμινστάιν κατά τήν τελευταίαν πανηγυρικὴν παράστασιν τοῦ «Αἰίου Σεβαστιανό» τοῦ ντ' Αννούτσιου, εἰς τήν ὁποίαν ἐδριάμβευσε καί πάλιν πρό μηνός εἰς τὸ Μιλάνον.

ΤΥΠΟΙ ΚΙΝΕΖΩΝ

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μικροσκοπικοὺς πλανοδίου καλλιτέχνη, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶνε πλημυρισμένοι οἱ δρόμοι τοῦ Πεκίνου.

Ἡ Μίς Μα... τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου τοῦ Λονδ... ἑλληνικὸν ἔνδυμα καὶ προσωπεῖον.

ΑΙ ΠΡΟΔΟΙ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ.— Ἡ ἡθοποιὸς Ἑλλη Μαϊντιβ εἰς μίαν σκηνὴν ἐνός κινηματογραφικοῦ ἔργου, ἣ ἐπεὶ λαμβάνεται εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης

Ἡ μεγάλη καὶ γνωστὴ στὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν Ἰταλὶς ἡθοποιὸς Λίνα Καβαλλιέρι, ἣ ὁποία θεωρεῖται ὡς ἕνας ἐξαιρετικὸς τύπος τῆς λατινικῆς καλλονῆς.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ "ΚΑΡΕΤΑΝ ΒΥΚΟΛΑΚΑ", ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Αυτό μ' έκανε φυσικά να σκεφθώ πως ήτανε προωρισμένο για τους λύχνους.

Εκείνος ποδάρκε το λάδι αυτό στα δοχεία, και τα δοχεία μόνον στη σαρκοφάγο, ήξερε πως θα εξαμύζονταν μέσα σε λίγο καιρό, αν και ήτανε μέσα σε αλαβάστρινα δοχεία, κι' έπρονόησε γι' αυτό γιατί το λάδι που χωρούσε το κάθε δοχείο έφτανε για να γεμίσει όλους τους λύχνους έξη-έφτα φορές. Με μέρος του λαδιού πούμιανε έκαμνι μερικά πειράματα που μπορεί να μ' αρέσουν χρήσιμα αποτελέσματα. Ξέρετε, γι' αυτό μου, ότι το λάδι αυτό που πάντα το μετεχειρίζοντο οι αρχαίοι Αιγύπτιοι για την ταρίχευση των νεκρών τους, έχει κάποια όριση διαπλαστική ιδιότητα που δεν την έχουν άλλα λάδια. Παραδείγματος χάρι, το μεταχειρίζομαστε στους φακούς των μικροσκοπίων μας, για να επιτυγχάνουμε έτσι μεγαλύτερα διαύγεια των αντικειμένων. Χτες το βράδυ έβαλα λίγο απ' αυτό το λάδι σ' έναν απ' αυτούς τους λύχνους, και τον έβαλα κοντά σ' ένα από τα διαφανή μέρη του μαγικού κιβωτίου.

Το αποτέλεσμα ήταν άφραστο. Το φως από μέσα ήτανε πολύ δυνατότερο από ότι περιμέναμε το ηλεκτρικό φως όμως δεν συνέβαινε το ίδιο.

Θέλησα να δοκιμάσω κι' άλλους λύχνους, αλλά μου σόηθηκε δυστυχώς το λάδι που είχα. Αυτό όμως, όπως είπα, θα διορθώσω. Έστειλα γά μου φέρουνε κι' άλλο τέτοιο λάδι, και σε λίγο πιστεύω να έχουμε αφθονία προμήθεια, ότι άλλο και να συμβή, το πείραμά μας δε θα αποτύχει εξ αιτίας αυτού τουλάχιστον. Θα ιδούμε! Θα ιδούμε!

Ο δόκτωρ Ουίτσεστερ φαίνεται ότι ακολουθούσε τη λογική σειρά των σκέψεων του άλλου, γιατί είπε:

— Έλπίζω, ότι όταν το φως αυτό μπορεί ν' ανοίξει το κουτί, ο μηχανισμός δεν θα πειραχθή και δε θα χαλάσει.

Η άμφιβολία του γι' αυτό το ζήτημα έκανε μερικούς από μ' ας σκεπτικούς και ανήσυχους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ XVI

Η Σπηλιά

Το βράδυ, ο κ. Τρελόνη μ' ας πήρε πάλι όλους στο σπουδαστήριο του, κι' αφού καθίσαμε, άρχισε να μ' ας εκθέτει τα σχέδιά του.

— Έφθασα στο συμπέρασμα, άρχισε ο κ. Τρελόνη, ότι για να γίνει όπως πρέπει αυτό που το λέμε το «μεγάλο μας πείραμα», πρέπει να έχουμε απόλυτη ησυχία και απόμνηση. Έδώ, ένα τέτοιο πράγμα θάταν αδύνατο! οι ανάγκες κι' οι συνήθειες μ' ας μεγάλης πόλεως, με τις πολλές ανησυχίες της, δε θα μ' ας άφιναν να κάνουμε τίποτε όπως πρέπει: τα τηλεγραφήματα, τα συστήματα γραφίματος, οι όχληρές επισκέψεις, και τόσα άλλα, θα μ' ας κατέστρεφαν τα σχέδια εντελώς! αλλά εκτός απ' αυτά, τα γεγονότα που έγιναν την περασμένην εβδομάδα εδώ, κάνανε την άσυννομία να προσηύχεται στο σπίτι. Κι' αν ακόμα δεν έχουμε λάβει επίσημη διαταγή από τη Σκότλαντ Γουάρντ να το φυλάμε, πάντως είναι βέβαιον ότι ο σκοπός πόλις αν θα το προσέχη. Έπειτα κι' οι υπηρεσίες που φύγαγε θ' άρχίσουν σε λίγο να μιλούν. Τότε θα άρχίσουν κι' οι υπηρεσίες των γειτόνων να κοιταποπολούν, κι' έπειτα κι' όλοι οι γειτόνοι, έπειτα ο τύπος θα άρχισι να σχολιάζει το ζήτημα. Κι' όταν άρχίσουν να μ' ας κυνηγούν οι ρεπόρτερ, δεν θα κάνουμε τίποτε. Τα σχέδιά μας έτσι θα έματαιώνοντο... Γι' αυτό πρέπει να φροντίσουμε να πάρουμε ότι χρειάζομαστε για τη δουλειά μας και να πάμε άλλο.

Όταν ο Κορμπέκ έπληξε για να βρή τις λάμπες, εγώ έτοιμάσα το παλιό σπίτι στο Κόλλιον, και τοίκανα μια πλήρη ηλεκτρική εγκατάσταση.

Είπε χτισμένο άπάνω σ' ένα μικρό βραχώδες ακρωτήριο, πίσω από έναν απότομο λόφο, και δε φαίνεται παρά μόνο από τη θάλασσα. Το οικόπεδο του σπιτιού αυτού το περιζώνει ένας γερός, ψηλός και χοντρός τοίχος.

Το σπίτι αυτό εινε λοιπόν, οτι μ' ας χρειάζεται, σά να είχε χτιστεί τότε επίτηδες. Έχει θά πάμε.

Παράγγειλα του Μάρβιν να φροντίσει για ότι χρειάζεται για τη μετακόμισή μας. Θα μ' ας εξασφαλίσει ένα ειδικό τραίνο, που θα μ' ας πάει απ' εδώ νύχτα, για να μη μ' ας προσέξουν. Επίσης του είπα να φέρη ανθρώπους και κάρα για να πάρουνε τα πράγματά μας και να τα πάνε στο Πάντινγκτον. Θα φύγουμε γρήγορα, προτού προφτάσει να μ' ας ένοχλήσει κανείς.

Σήμερα θ' άρχίσουμε να έτοιμάζουμε τα πράγματά μας και αύριο το βράδυ θα είμαστε, νομίζω, έτοιμοι.

Στην απόπληξη έχω όλες τις κάσες και τα κιβώτια που φέραμε τα πράγματα από την Αίγυπτο: νομίζω ότι αφού μ' ας φτάσανε για να φέρουμε τα πράγματα από την Αίγυπτο στο Λονδίνο, θα μ' ας φτάσουνε και για να τα πάμε από δά στο Κόλλιον. Έμεις οι τέ-

στερες άνδρες, που θα μ' ας βοηθήσει και η Μαργαρίτα, θα μπορούμε να τα έτοιμάσουμε όλα αρκετά γρήγορα: κι' οι εργάτες θα τα πάνε στο σταθμό.

Σήμερα οι υπηρεσίες θα φύγουνε για το Κόλλιον και η καρία Γκράντ θα φροντίσει γι' αυτούς: θα πάει μαζί της μερικές προμήθειες, ούτως ώστε να μην ένοχληθούμε όταν φθάσουμε εκεί και να μ' ας στέλνι να τρώμε από το Λονδίνο: κι' επειδή η Μαργαρίτα φέθηκε καλά και γενναιοδωρα στους υπηρέτες και τις υπηρεσίες που άποφασίσανε να μείνουν, έχουμε τώρα μια υπηρεσία που μπορούμε να της εμπιστευτούμε: τους έχουμε ήδη ελπί να κρατήσουνε πιστικό, οτι κάνουνε έμεις, κι' έτσι δε φοβόμαστε μη τα πράγματα μας γ' ας γ' άλλα φροντίσουμε αργότερα που θα έχουμε καιρό.

Αλλά πρέπει ν' άρχίσουμε άμέσως να συσκευάζουμε τα πράγματά μας: γ' ας γ' άλλα φροντίσουμε αργότερα που θα έχουμε καιρό.

Σε λίγο άρχισαμε τη δουλειά μας υπό την οδηγία του κ. Τρελόνη και με τη βοήθεια των υπηρετών. Έτοιμάσαμε πρώτα-πρώτα τις κάσες. Μερικές ήτανε πολύ γερές: ήτανε χοντρές και δεσμένες απ' έξω με σίδερα. Τις βάλαμε την καθεμιά κοντά στα πράγματα που θα βάλαμε μέσα.

Αφού τελειώσαμε αυτή τη δουλειά και βάλαμε σε κάθε κάμαρα αφθονία άχυρα, χαρτιά και μπαμπάκια, δώσαμε τους υπηρέτες κι' άρχισαμε να συσκευάζουμε τα πράγματά μας.

Κανένας δε θα μπορούσε να φανταστή ι δουλειά είχαμε μπροστά μας. Έγώ είχα άπλωσε μια άδυστη ιδέα ότι ο κ. Τρελόνη είχε στο σπίτι του πολλά Αιγυπτιακά κομμοτεχνήματα: αλλά σε την ώρα εκείνη όπου άρχισαμε να τα συσκευάζουμε, δεν είχα καμιά ιδέα ούτε του αριθμού, ούτε της αξίας τους.

Αργά τη νύχτα, δουλεύαμε ακόμα, απ' τις οδηγίες πάντοτε του κ. Τρελόνη. Απ' τις με τη Μαργαρίτα κρατούσανε σημείωση και τι έτοιμάσαμε.

Μόνο το βράδυ, τη νύχτα πιά, που καθίσαμε άργα κουρασμένοι, να φάμε, καταλάβαμε τι δουλειά είχαμε κάνει. Μολαταύτα λίγα κιβώτια είχαμε κλείσει: μ' ας έμενε ακόμα πολύ δουλειά. Είχαμε κλείσει μόνο εκείνες τις κάσες που περιείχαν τις μεγάλες σαρκοφάγους. Τις άλλες, που περιείχαν διάφορα αντικείμενα δεν τις είχαμε κλείσει ακόμα, γιατί δεν ήταν έτοιμες.

Εκείνη τη νύχτα έκομμήθηκα βαρύνει και το πρωί μου είπανε κι' οι άλλοι πως όλα έτσι κομμήθηκαν.

Τέλος, την τελευταία στιγμή που θα φεύγαμε, ο κ. Τρελόνη πήγε και πήρε απ' το χρηματοκιβώτιό του το ρουμπινί με τα τρία άστρα. Καθώς τώβαλε προσεκτικά στην τσέπη του, η Μαργαρίτα που φαινότανε δύσθυμη και κουρασμένη, ζωήρεψε άξαφνα, όταν την είχε ζωογονήσει η θέα του κοσμήματος. Χαμογέλασε τότε κι' είπε στον πατέρα της:

— Έχεις δίκιο: πατέρα. Δε θα μ' ας πειράξει τίποτα άπόψε. Δε σου χαλάει τα σχέδια. Είμαι βέβαια γι' αυτό.

Αυτή—η κατή άλλο που σχετίζεται μ' αυτή—μ' ας χαίτηκε στην έρημο όταν έρχόμαστε από τον τάφο, στην Κοιλιά του Μάγου, είχε τότε ο Κορμπέκ, που στεκότανε κοντά.

Η Μαργαρίτα του άπληντο άμέσως:

— Ά, τότε ήτανε κοντά στον τάφο της, όπου είχε μείνει το σώμα της χιλιάδες χρόνια. Τώρα θα ξέρη ότι άλλαζανε τα πράγματα.

— Πώς θα το ξέρη;

— Άν έχει το άστροικό σώμα που λέγε ο πατέρας μου, σίγουρα θα το ξέρη! Πώς μπορεί να μη το ξέρη, αφού το άστροικό της σώμα μπορεί να γυρίση άπαρατήρητο παντού;

Τότε ο πατέρας της είχε σοβαρά:

— Έμεις σ' αυτήν την υπόθεση στηρίζομαστε. Πρέπει να έχουμε το θάρρος της γνώμης μας, και να ενεργούμε πάντα σύμφωνα με αυτή, ως το τέλος.

(Ακολουθεί)

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΑΔΟΜΑΔΑ

ΑΛΛΟΤΕ...

ΤΟΥ GUY DE MAUPASSANT

Ο πόθος ήτανε παλιού ρυθμού, έπάνω σ' έναν άσυνωμένο λόφο, μέσα σε μεγάλα δένδρα. Έμπρός-έμπρός μια λιθότρενια στέγα με μαρμαρίνες γυναίκες μέσα της που κοιμούνταν.

Όλα εκεί έχουν κάτι το άρχαιο, κάτι το παλαιό. Από το γέφυρο πύργο, ως τα τεχνικά τα σπήλαια, όπου κοιμούνται έρωτες άλλων αιώνων. Όλα κράτησαν κάτι από την φυσιογνωμία των περασμένων χρόνων. Όλα φαίνονται σαν να μιλάνε, για τα παλιά τα έθιμα, για τα παλαιά μέτρα, για τους παλαιούς έρωτες, για τις κοφτές άρσενικές των παλαιών ανθρώπων.

Σ' ένα μικρό σαλόνι Λονδοβίχου ΙΕ' μια πολύ γριά γυναίκα, κάθεται άκίνητη, σαν να νάνε πεθαμένη, σ' ένα μεγάλο μαλακό άνάκλιτρο.

Το δολό της βλέμμα γάνεται πέρα εις τον κάμφο, σαν να βλέπει μέσα εις το άλσος όπτασις της νεότητός της. Από το άνοιχτό παράθυρο υπαίονον όμοις χόρτων και άνθων. Το μνημένο δερμά, άναίει, τα λευκά μαλλιά της γύρω στο ζαρωμένο μέτωπό της και τις παλές της άναμνήσεις μέσα στο κεφάλι της.

Κοντά της, ένα σκαμνιάκι κεντημένο, μια κόρη με μακροά ξανθά μαλλιά, πλεγμένα σε κοτσίδα. Κεντάει ένο έθασμα για την Άγία Τράπεζα της Έκκλησίας. Τα μάτια της εινε γεμάδη, και ενώ τα δάκρυά της έργάζονται γοργά, ο νους της κάπου ταξιδεύει.

Η μάμμη γύρισε σ' αυτήν:

— Βέβα, τις λέγει, διάβαζε μου, παιδί μου, καμιά έφημερίδα να μάθω ακόμα τι γίνεται σ' αυτόν τον κόσμο!

Η νέα πήρε μια έφημερίδα και έγραψε μια ματιά.

— Όλο για πολιτικά λέει γιαγιά. Θέλεις να σου τα διαβάσω;

— Όχι, μάτια μου. Δεν έχει τίποτε ιστορίες έρωτικές; Ο έρωτας πέθανε πλέον για την Γαλλία και δεν μιλάνε πλέον για άπαγωγές ή για έρωτικά κατορθώματα, σαν πρώτα;

Η κόρη κίταζε καλά.

— Να, είπε. Κάτι λέει έδώ μια έπιγραφή: «Έρωτικό δράμα».

— Α, άβρασε μου το ατό.

Η Βέβα άρχισε. Ήταν μια ιστορία βιολιστού. Μια γυναίκα για να έκδικηθή μια έρωμένη του άνδρός της, το έκαψε τα μάτια και το πρόσωπο. Κατόπιν άδωθήκε από το Κακοτεχνείο ένώ έπικρατούσε το πλήθος.

Η γριά στενωχωρίτανε καθώς το άκουγε κι' επανέλαμβανε συχνά:

— Εινε φοβερόν! Μά εινε τρομερόν αυτό το πράγμα! Βρές μου, παιδί μου, άλλο τίποτε!

Η Βέβα έφαζε και πάρα κάτω στη στήλη των δικαστηρίων, και άρχισε για να διαβάσει:

— «Στην ένοχ όδρα». Μια κόρη, θάάλλας, σ' ένα κατόπινα άγέλλησε ένα νέον. Έπειτα για να τον έκδικηθή το γράφησε μια πιστολιά και τον άπασε κοντόν. Ο ένοχος, ήθικολόγος άνθρωπος, συμπάθησαντες για τον άνομο έρωτα της δολοφόνου, την άδωσαν.

Τώρα πιά η γριά—μύμη, θύμισε και είπε με φωνή που έτρεμε:

— Μά τρελλοί είσατε, λοιπόν, σεις οι σημερινοί; Τρελλοί είσατε; Ο Θεός σάς έδωκε τον έρωτα, την μόνη μαγεία της ζωής. Ο άνθρωπος πρόσθεσε την γυναικοκατρεία, την μόνη διασκέδαση του χρόνου μας, και σεις άνακατέετε ο' αυτό, το πιστό και το βιτριόλι, σαν να βάζη κανείς λάσπη, μέσα σ' ένα μπουκαλάκι κρασιού της Ίσπανίας!

Η Βέβα δεν καταλάβαινε γιατί θύμωνε η γιαγιά της.

— Μά γιαγιά, αυτή η γυναίκα έκδικήθηκε. Για φαντάσου να είχε παντρευμένη και να την άπατάει ο άνδρας της!

Η γριά άνασκαθώκε.

— Καλέ, τι ιδέες εινε αυτές, που δίνουν σήμερα στα κορίτσια! Μά ο γάμος εινε έρως, γιαγιά!

— Ο έρως εινε έρως, όχι ο γάμος! Άκουσε, κορίτσι μου, μια γριά που ειπε τρεις γενεές και ξέρει πολλά, πάρα πολλά για τους άνδρες και για τις γυναίκες. Ο γάμος και ο έρωτας δεν έχουν τίποτε κοινό. Παντρεύεται κανείς για να νοσηρήσει μια οικογένεια, κι' η οικογένεια γίνεται για ν' άποτελεσθή η κοινωνία. Η κοινωνία, μάλιστα! Η κοινωνία εινε μια άδυσία, η κάθε οικογένεια εινε και ένας κήκος της. Γι' ο να συλλογήσουν αυτοί οι κήκοι, χρειάζονται πάντοτε, όμοια μέταλλα.

Όταν παντρεύονται δεν πρέπει να ενώνουν τις άναλογίες να συνδυάζουν τις περιουσίες, να συνδέουν τις όμοιες τάξεις, να έργάζονται για το κοινό συμφέρον, που εινε ο πλούτος, και τα παιδιά. Δεν παντρεύεται κανείς, παρά μια φορά μόνον, επειδή το άπαιτεί ο κόσμος. Ήμπορεί όμως να άγαπήσει κανείς χίλιες φορές στη ζωή του, γιατί έτσι μ' ας έκανε η φύσις. Ο γάμος εινε ένας νόμος, βλέπεις, ενώ ο έρως εινε ένοτικον που μ' ας άδει πότε από δά και πότε από κεί. Έκαμαν νόμους που γρονθοκοπώνται, με τα ένστικτά μας. Ήταν άνάγκη, αλλά τα ένστικτα, πάντοτε, εινε πειθ όντατά και δεν πρέπει κανένας να τους άνθίσταται πολύ, αφού προέχονται από τον Θεόν, ενώ οι νόμοι, προέχονται από τους ανθρώπους.

Εάν δεν ευρωάνετο η ζωή με έρωτα, με όσον το δυνατόν πολλόν έρωτα, παιδιά μου, όπως βάζουν ζάχαρι στα γαλακιά, για τα παιδιά, κανείς δεν θα ήθελε, να τα παίρνει όπως εινε.

Η Βέβα τρομαγμένη, γούρλωσε τα μάτια της. Ψιθύρισε: — Άχ, γιαγιά, γιαγιά, μόνον μια φορά μπορεί κανείς να άγαπήσει.

Η γριά, σήκωσε τα χέρια της, που τρέμαν προς τον ούρανό ώσαν να ήθελε να επικαλεσθή στον άποθανόντα θεόν των έρωτών. Φώναξε όργιμένη:

— Καταντήσατε ράτσα χρυαίων, ράτσα ποταπών. Από την εποχή της επανάστασης, ο κόσμος έγινε άγνώριτος, έβαλλε στομφοδεις λέξεις, σ' όλες τις πράξεις και πηκτικα καθήκοντα σ' όλες τις γωνίες της ύπαρξως. Πιστεύετε εις την αιδώνια ίσοτητα και το αιδώνιον πάθος. Σας έκαμαν σίχους για να σάς ειπών ότι πεθαίνουμε από άγνους. Είς τα δικά μου χρόνια, έκαναν σίχους για να διδάξουν τους ανθρώπους, ν' άγαπούνε όλες τις γυναίκες. Κι' έμεις!

Όταν κανένας έγενής μ' ας ήρσκε, του στέλλαμε ένα άκόλοθο. Και όταν μ' ας έρχότανε, καμιά νέα ιδιοτροπία, άμέσως τον έδιώχναμε, εάν δεν κρατούσαμε και τους δύο.

Ένα μικρό μειδίαμα χάραξε στα χείλη της γριάς, και μια κακία έλαμψε στην άκρη του ματιού της, η πνευματώδης και φιλοσοφική κακία των ανθρώπων εκείνων, που πιστεύουν ότι δεν εινε πλασμένοι με την ίδια ζήνη που πλάσθηκαν οι άλλοι οι χρυαίοι.

Κατακίρην η κόρη επιθύρισε:

— Τότε η γυναίκες δεν είχαν τιμή. Η μάμμη έπαυσε να μειδία.

Δεν είχαν τιμήν! Επειδή άγαποσαν και κοιμούνταν να το πούν και να το κανηθούνε μάλιστα. Άμ! παιδί μου, αν καμιά από μ' ας τις μεγαλύτερες κοριές της Γαλλίας έμενε, χωρίς έρωτα, όλη η Ασία θα την ρελοούσε.

Όσο θέλανε να ήρσσανε καλά, άλλως υπαίνανε στο μοναστήρι. Και φαντάζεσθ σ' ό,τι ο σύγγός σου, μόνον σένα θ' άγαπά, σε όλη τη ζωή του;

Εινε δυνατόν;

Εγώ, λοιπόν, σου λέω, παιδί μου, ότι ο γάμος εινε πράγμα άναγκαίο για να ζήσει η Κοινωνία, αλλά δεν εινε μέρα εις την φύση μας, από να ζήσει.

Στη ζωή, ένα μόνον πράγμα καλό, υπάρχει. Ο έρως. Και επειδή σεις κακώς τον ένοσιετε, επειδή τον διαφθείρετε, τον κάνετε η κατή τι επίσημον, σαν ιερή μονοθήρη η κατή που το άγοράζετε σαν γούρκο.

Η κόρη έπασε τα τρεμάμενα και ζαρωμένα χέρια της γριάς:

— Πάρε, γιαγιά, σε παρακαλώ, γιαγιά μου, πάρε!

Από έξω το δερμά έμαζε άνοχίδειες έρωδες, η μάμμη γυναικείας όμορφες κοιμούνταν μέσα εις τις λίμνες και οι έρωτες ζωνάνεσαν μέσα στην σπηλιά των οικιών.

Εσκοτώσατε την ένυχία σας, προστήξατε τον έρωτα κοιμώσατε με κοιμώσες τη ζωή σας.

Πάρε, γιαγιά μου, σε παρακαλώ.

Εισθε άνοη πατημένα μέσα σε ζερά βιβλία, άνοη χωρίς άρωμα, χωρίς ζωή, χωρίς χαρά, χωρίς φως, χωρίς μεγάλη άγάπη...

Η κόρη άρχισε να κλαίει.

Γιαγιά μου, πάρε!...

Γκω ντέ Μπασσάν

"Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ"

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ

(ΤΟΥ PIERRE VEBER)

Το δωμάτιο των δεσποινίδων Μορις, στο πρώτο πάτωμα της «Βίλλας των Πλάτων» στο Ουλγκάτ. Νύχτα. Οι δεσποινίδες επιστρέφουν κρατώντας κάθε μία από ένα σπαρτασέτο.

ΡΕΝΑ ΜΟΡΣΕΛΕ, (είκοσι έξη χρόνων) είχε ακόμα δημοφή, μία έχει αγγίσει να ξεραίνεται και νάνιναί. — «Η μαμά μου είπε ότι δε θα ήθελε να πάμε μόνες μας στο τέννις των Κεντβέλ.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΜΟΡΣΕΛΕ, (είκοσι τριών χρόνων) πιο μικρή, πιο φρόσκι, πιο χαρούμενη, μάτια γαλάζια. — «Αχ! Γιατί;»

ΡΕΝΑ. — Γιατί η φρουλάδα μας θα μείνει στο κρεβάτι αύριο το πρωί, χτύπησε στο μπάνιο και το κορμί της είχε γεμάτο σημάδια.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. (ή οποία έχει το νου της άλλοι). — Λες; ΡΕΝΑ. — Τι να λέω; Πού έχεις το νου σου; (Αρχίζει να βγάζει το φόρεμά της). Το κορμί είναι γεμάτο απόψε...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ, (καθισμένη στο κρεβάτι της και κοιτάζοντας το κορμί της). — Ναι, ναι...

ΡΕΝΑ. — Όλος ο κόσμος έχει έρθει... Δεν υπάρχει πια βίλλα για να κοιμηθούμε... Χόρεμες! (Βγάζει τα παπούτσια της). Έγώ σκεδόν καθόλου. Πού είσουν;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Στην ταράτσα.

ΡΕΝΑ. — Αχ! Έγώ είχα πιάσει κουβέντα με τη μητέρα του Μορσίν για την ανατροφή των κοριτσιών... κ' έπειτα με τη στρατηγίνα Μορσ-Σαντονέζ, η οποία κ' η μαμά κατόπι μαζί μας. (Κάπου θλιβερά). Οι νέοι μ' έβλεπαν μ' όλες αυτές τις μητέρες και δε με προσκαλούσαν να χορέψω.

Επειτα συνόδεψα τη μαμά στο παιγνίδι, όπου έκερδισα δέκα φράγκα. Η μαμά μου είπε: «Αυτό είναι για τις έλκευσόνες σου!» Λυσσασμένη, τότε θέλησα να τὰ χάσω, μα κέρδισα άλλα εκατό φράγκα... φαντάσου! Αυτό δε μου συμβαίνει ποτέ όταν δεν έχω τη μαμά μαζί μου... Μα τι έχεις; Δε σου άρέσουν αυτά που σου λέω;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Όχι!.. ναι!.. τι; ΡΕΝΑ. — Μα κοιμάσαι; Τι έχεις άποψε. Από τη στιγμή που γυρίσαμε δε μίλησες διόλου για να σου πάρω μιά λέξη πρέπει να σου την τραβήξω από τα δόντια...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ, (που αναλύεται σε δάκρυα). — Ρένα... Ρένα!..

ΡΕΝΑ, (πλησιάζοντας). — Τι σ' έπιασε; Μην κλαίς έτσι. Τι έχεις;...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Τίποτα... έχω... όχι... Νά, άρραβωνιάστηκα...

ΡΕΝΑ. — Άρραβωνιάστηκες;... Πότε; ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Άπόψε.

ΡΕΝΑ. — Νά κάτι νόστιμο... Κ' η μαμά τὸ ξέρει; ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Όχι... όχι ακόμα. Πρέπει να με βοηθήσεις να της το πω.

ΡΕΝΑ, (με αδοτρήτητα). — Εύχαριστώ... δεν έχεις καμιά άλλη παραγγελία να μου αναθέσεις;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Είσαι κακιά. ΡΕΝΑ. — Μα αυτό είναι αφάνταστο... Και με ποιόν ραβωνιάστηκες;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Με τὸν κύριο Μορίς Ντανιέλ... Τὸν ξέρεις αὐτὸν ψηλὸ ξανθὸ νέο πὺ μᾶς ἔμαθε νὰ χοιμῶμε...

ΡΕΝΑ, (που γίνεται ἔξωφρα σοφιστή). — Ναι... τὸν ξέρω. ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς σαζόν μ' ἀκολουθεῖ παντοῦ, ἔχει γίνεῖ ἡ σκιά μου...

ΡΕΝΑ, (ἐκπληκτῆ). — Μα αὐτὸς εἶταν ὅλο τὸν καιρὸ μαζί μου. Ὡς οὐδὲν οὐδὲν κουβεντιάσαμε μαζί στὸ τέννις, στὸν περίπατο...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ, (γελῶντας). — Ναι! ναι! μὰ αὐτὸ ἔγινε ἀργότερα, ἀφοῦ εἶχε πιά καταλάβει πὺς τὸν ἀγαπᾷ ἔκανε τὴν «κυκλωτικὴν» του κίνησιν ὅπως λέει.

ΡΕΝΑ. — Τι θὰ πῇ αὐτό; ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Εἶνε πολὺ πονηρὸς αὐτὸς ὁ Μορίς; τὸ κάνει αὐτὸ γιὰ τὴ μαμά καὶ τὸ κάνει αὐτὸ γιὰ τὴν ἑαυτὴν; ἔχει πὺς ἔχει μεγάλη ἐπίδρασιν στὸ μπαμπά καὶ πολεμῇ να σὲ κερδίσει γιὰ νὰ πετύχει τὴ συγκατάθεσιν στὸ γάμο μας.

ΡΕΝΑ, (ἐκπληκτῆ). — Μα αὐτὸς εἶταν ὅλο τὸν καιρὸ μαζί μου. Ὡς οὐδὲν οὐδὲν κουβεντιάσαμε μαζί στὸ τέννις, στὸν περίπατο...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ, (γελῶντας). — Ναι! ναι! μὰ αὐτὸ ἔγινε ἀργότερα, ἀφοῦ εἶχε πιά καταλάβει πὺς τὸν ἀγαπᾷ ἔκανε τὴν «κυκλωτικὴν» του κίνησιν ὅπως λέει.

ΡΕΝΑ. — Τι θὰ πῇ αὐτό; ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Εἶνε πολὺ πονηρὸς αὐτὸς ὁ Μορίς; τὸ κάνει αὐτὸ γιὰ τὴ μαμά καὶ τὸ κάνει αὐτὸ γιὰ τὴν ἑαυτὴν; ἔχει πὺς ἔχει μεγάλη ἐπίδρασιν στὸ μπαμπά καὶ πολεμῇ να σὲ κερδίσει γιὰ νὰ πετύχει τὴ συγκατάθεσιν στὸ γάμο μας.

ΡΕΝΑ, (ἐκπληκτῆ). — Μα αὐτὸς εἶταν ὅλο τὸν καιρὸ μαζί μου. Ὡς οὐδὲν οὐδὲν κουβεντιάσαμε μαζί στὸ τέννις, στὸν περίπατο...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ, (γελῶντας). — Ναι! ναι! μὰ αὐτὸ ἔγινε ἀργότερα, ἀφοῦ εἶχε πιά καταλάβει πὺς τὸν ἀγαπᾷ ἔκανε τὴν «κυκλωτικὴν» του κίνησιν ὅπως λέει.

ΡΕΝΑ. — Τι θὰ πῇ αὐτό; ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Εἶνε πολὺ πονηρὸς αὐτὸς ὁ Μορίς; τὸ κάνει αὐτὸ γιὰ τὴ μαμά καὶ τὸ κάνει αὐτὸ γιὰ τὴν ἑαυτὴν; ἔχει πὺς ἔχει μεγάλη ἐπίδρασιν στὸ μπαμπά καὶ πολεμῇ να σὲ κερδίσει γιὰ νὰ πετύχει τὴ συγκατάθεσιν στὸ γάμο μας.

ΡΕΝΑ, (ἐκπληκτῆ). — Μα αὐτὸς εἶταν ὅλο τὸν καιρὸ μαζί μου. Ὡς οὐδὲν οὐδὲν κουβεντιάσαμε μαζί στὸ τέννις, στὸν περίπατο...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ, (γελῶντας). — Ναι! ναι! μὰ αὐτὸ ἔγινε ἀργότερα, ἀφοῦ εἶχε πιά καταλάβει πὺς τὸν ἀγαπᾷ ἔκανε τὴν «κυκλωτικὴν» του κίνησιν ὅπως λέει.

ΡΕΝΑ. — Τι θὰ πῇ αὐτό; ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Εἶνε πολὺ πονηρὸς αὐτὸς ὁ Μορίς; τὸ κάνει αὐτὸ γιὰ τὴ μαμά καὶ τὸ κάνει αὐτὸ γιὰ τὴν ἑαυτὴν; ἔχει πὺς ἔχει μεγάλη ἐπίδρασιν στὸ μπαμπά καὶ πολεμῇ να σὲ κερδίσει γιὰ νὰ πετύχει τὴ συγκατάθεσιν στὸ γάμο μας.

ΡΕΝΑ, (ἐκπληκτῆ). — Μα αὐτὸς εἶταν ὅλο τὸν καιρὸ μαζί μου. Ὡς οὐδὲν οὐδὲν κουβεντιάσαμε μαζί στὸ τέννις, στὸν περίπατο...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ, (γελῶντας). — Ναι! ναι! μὰ αὐτὸ ἔγινε ἀργότερα, ἀφοῦ εἶχε πιά καταλάβει πὺς τὸν ἀγαπᾷ ἔκανε τὴν «κυκλωτικὴν» του κίνησιν ὅπως λέει.

ΡΕΝΑ. — Τι θὰ πῇ αὐτό; ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Εἶνε πολὺ πονηρὸς αὐτὸς ὁ Μορίς; τὸ κάνει αὐτὸ γιὰ τὴ μαμά καὶ τὸ κάνει αὐτὸ γιὰ τὴν ἑαυτὴν; ἔχει πὺς ἔχει μεγάλη ἐπίδρασιν στὸ μπαμπά καὶ πολεμῇ να σὲ κερδίσει γιὰ νὰ πετύχει τὴ συγκατάθεσιν στὸ γάμο μας.

ΡΕΝΑ, (ἐκπληκτῆ). — Μα αὐτὸς εἶταν ὅλο τὸν καιρὸ μαζί μου. Ὡς οὐδὲν οὐδὲν κουβεντιάσαμε μαζί στὸ τέννις, στὸν περίπατο...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ, (γελῶντας). — Ναι! ναι! μὰ αὐτὸ ἔγινε ἀργότερα, ἀφοῦ εἶχε πιά καταλάβει πὺς τὸν ἀγαπᾷ ἔκανε τὴν «κυκλωτικὴν» του κίνησιν ὅπως λέει.

ΡΕΝΑ. — Τι θὰ πῇ αὐτό; ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Εἶνε πολὺ πονηρὸς αὐτὸς ὁ Μορίς; τὸ κάνει αὐτὸ γιὰ τὴ μαμά καὶ τὸ κάνει αὐτὸ γιὰ τὴν ἑαυτὴν; ἔχει πὺς ἔχει μεγάλη ἐπίδρασιν στὸ μπαμπά καὶ πολεμῇ να σὲ κερδίσει γιὰ νὰ πετύχει τὴ συγκατάθεσιν στὸ γάμο μας.

Κουβεντιάσαμε στὸ τέννις...

Οι νέοι μ' ἔβλεπαν μ' ὅλες αὐτὲς τίς μητέρες...

πρόδο του. Σὲ θανατίζει: «Η ἀδελφή σου, μὲ ἔλεγε, θὰ εἶταν ἱκανὴ νὰ γίνεῖ γεροῦσαστὶνα...»

ΡΕΝΑ, (πλησιάζοντας). — Ἀλήθεια; στὸ εἶπε αὐτό; ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Όχι μὲ κακία... Ἄκου λοιπὸν: ὅχι τὸ ὅλην μέρος συναντιόμαστε παντοῦ, κουβεντιάσαμε μὰ δὲν τοιμώσαμε νὰ ἐξομολογηθῶμε τίποτε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο ἐγὼ εἶμουν βραβία πὺς μ' ἀγαποῦσε κ' αὐτὸς ἀπὸ μέρους του εἶταν ἡσυχος ὡς τόσο δὲν διακινδυνεύσαμε νὰ πῶμε τὴ μεγάλη λέξη. Στενοχωρήμενη τότε, κατέφυγα στὴ φρουλάδα μας.

ΡΕΝΑ, (ἐκπληκτῆ). — Στὴ φρουλάδα μας, τὴ Λισμπέτα; Τὴ εἶπες αὐτὰ στὴ Λισμπέτα; Καὶ δὲν σὲ μάλωσε;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἀπεναντίας; πηδοῦσε ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς σὰ γαρίδα, ἐκάνεμε συμβόλαιο σὲ μιά τριπὰ τῆς ἀγοραστῆς κ' ἀποκαταστάθηκε νὰ πάει ἡ φρουλάδα νὰ εἰδοποιήσει τὸ Μορίς.

ΡΕΝΑ. — Ὡραὶ ἐπάγγελμα ἀνάλαβε νὰ κάνει ἡ φρουλάδα μας. Ἄν ἡ μαμά τὸ μάθαινε αὐτό...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Θὰ εἶταν κακὸ ἂν τὰ πράγματα πῆγαιναν ὁσηνῶς, μὰ ἀφοῦ πῆγαν τόσο καλὰ!.. Ἦ φρουλάδα λοιπὸν πῆγε καὶ βόηκε τὸ Μορίς καὶ τοῦ μίλησε ἔτσι: «Κύριε εἰστε πολλὴ λυπημένη. Μήπως γιὰτὶ ἀγαπᾷτε τὴ δεσποινίδα Μοριέττα;»

Ναι, ἀπάντησε αὐτός, μὰ αὐτὴ δὲ μ' ἀγαπᾷ κ' ἔπειτα ὑπάρχουν τόσα ἐμπόδια μεταξὺ μας... Κατένε ἐμπόδιο, ἀπάντησεν ἡ φρουλάδα κ' ἐν πρώτῳ τῇ δεσποινίδι σὰς ἀγαπᾷ, αὐτὸ εἶπε τὸ ἐνδιαφέρον. Ὅσο γιὰ τὴν προίκα, μὴ φοβᾷστε, ἡ δεσποινὶς κάνει τοὺς γόνεῖς τῆς ὁσὸς θέλει. Τέλος ἡ φρουλάδα μᾶς κανόνισε ἕνα ραντεβῶ, ἐρωτικὸ πιά, ἔτσι πρὸ ὅχι τῶν ἡμερῶν συναντηθῶμε με τὸ Μορίς πῶς ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τῶν διαμαρτυρουμένων.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔβριγε. Ἐγὼ εἶμουν τρομαγμένη, ἄνω κάτω, μὰ ἡ φρουλάδα δὲν κρατοῦσε πιά. Μιλοῦσε! μιλοῦσε! Ἀπὸ μακριά, εἶδαμε τὸ Μορίς κατ' ἄπ' τὴν ὀμπρῆλα του κοντὰ στὴν ἐκκλησία ἦρθε καὶ μᾶς συνάντησε. Ἐκεῖ ἀρξάσαμε νὰ κουβεντιάσουμε, ἐνῶ ἡ φρουλάδα εἶχε τὸ νου τῆς στὸ δρόμο.

ΡΕΝΑ. — Ἐμπιστευέστε τὰ κορίτσια σας σὲ τέτοιες παιδαγωγούς.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ὁ Μορίς εἶταν συγχρητισμένος πολὺ, πὺς συγχρητισμένος ἀπὸ μὲνα: «Αὐτὸ εἶπε τρέλλα, σωστὴ τρέλλα, ψιθύρισε. Δὲν πίστενα πὺς θαρρῆτε με τέτοια βροχή!» Ἐγὼ τοῦ ξαναεἶπα τετράγωνα τὰ λόγια τῆς φρουλάδας: «Μ' ἀγαπᾷτε καὶ σὰς ἀγαπᾷ. Τὰ ἄλλα δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν. Δὲ μπόρθε νὰ μ' ἀπαντήσῃτε παρὰ μόνον μ' αὐτὰ τὰ λόγια: «Ἀγαπημένη μου, ἀγαπημένη μου, ἀφήστε νὰ τὰ σκεφθῶ ὅλ' αὐτὸ... σὰς ἀγαπᾷ πάρα πολὺ...»

ΡΕΝΑ. — Τότε; ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Τότε, μὲ ἔδωσε προθεσμία ὅχι μέρους γιὰ νὰ σκεφθῶ. Καὶ, χτὲς στὸ κατῆνο, μὲ παρέσυρε ὡς τὴν ταράτσα: «Σκεφθῆκατε μὲ ὡς τῆς. Ναι, σκεφθῆκα καὶ ἀπεφάσισα: θὰ γίνω γυναίκα σας. Αὐριο θὰ εἰδοποιήσω τοὺς γόνεῖς μου» ἄφησε τὸ ἀλόγεμα νὰ μὲ ζητήσετε. Καὶ μείναμε ὅλο τὸ βράδι ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο, σὰν ἀρραβωνιασμένοι.

ΡΕΝΑ. — Σὲ φίλησε; ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Δυὸ τρεῖς φοροῦλες. Εἶμουν λίγο τρελλή τὸν ἀγαπᾷ τόσο, τόσο. Δὲ μπορεῖς νὰ τὸ φανταστῆς ἐνῶ πὺς εἶσαι ἕνα οὐραρὸ ὑποκείμενο. Ἦθελα νὰ φωνάξω ὁ ὅλο τὸν κόσμο, στὸ δρόμο: «Ἀγαπᾷ τὸ Μορίς!» Αὐτὸς γεμίζει τὸ εἶναι μου. Εἶμαι τρελοσυνταχισμένη! Ἦ εὐτυχία μου μὲ βαρύνει...

ΡΕΝΑ. — Καὶ τώρα τὸ σκοπεῖς νὰ κάνεις; ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἐπειδὴ ἐστὶ εἰσαι μὴ καλὴ κ' ἀγαπημένη μεγάλη ἀδελφή θὰ πᾶς νὰ βοῆς τὴ μαμά καὶ τὴν προετοιμάσεις;

ΡΕΝΑ. — Μὴν ὑπολογίζεις σὲ μὲνα. (Σκαρφαλώνει στὸ κρεβάτι της).

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Πῶς; Ἀρεῖσαι; ΡΕΝΑ. — Ἀπευθύνω στὴ φρουλάδα.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ, (καταληπτική). — Εἰσαι κακὴ ἀδελφή.

ΡΕΝΑ, (κάτω ἀπ' τὴν κουβέρτα της). — Ναι, εἶμαι κακὴ ἀδελφή.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Καὶ δὲ μ' ἀγαπᾷς. (Σιωπὴ). Μὲ μισεῖς... γιὰτὶ μὲ ζηλεύεις... ναι, μὲ ζηλεύεις... Πιστεύεις πὺς ὁ Μορίς σ' ἀγαποῦσε καὶ προβάλλοντας τώρα πὺς ἔμαθες πὺς ἀγαπᾷ ἐμένα.

ΡΕΝΑ. — Δὲς τὴν!

Τὸ πνεῦμα τῶν συγγραφέων

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΑΠΥΣ

Οι φίλοι τῆς ἡθοποιῆς

Μὰ μέρα, πρὸ τοῦ Ἑυρωπαϊκοῦ πολέμου, ὁ ἕνας κίρκος Γάλλων συγγραφέων συζητοῦσαν γιὰ μιά δημοφῆ παρζιζάντα ἡθοποιῶν.

— Ἰαυροῦνται οὐ δὲ μπορεῖ νὰ ζήσει μὲ λιγώτερα ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες τὸ χρόνο, εἶπε κάποιος.

— Αὐτὸ τὸ εἰσὸδῳμα ἰσοδυναμεῖ μὲ δύο φίλους ἀπὸ πενήντα χιλιάδες φράγκα ὁ καθένας, ἀπάντησε τότε ὁ Ἀλφρέδος Καπύς. Κ' ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἐπρόθεσε:

— ... ἢ μὲ δύο χιλιάδες φίλους ἀπὸ ἕνα τίλληρο ὁ καθένας!..

Ἡ θέλησις

— Εἶνε ἄνθρωπος χωρὶς καμμί θέλησιν... ἔλεγαν κάποτε μὲρὸς σὸν Καπύς γιὰ κάποιον βουλευτὴ.

— Μὰ, ἀπάντησε ἐκεῖνος, ἔχει μιά θέλησιν— τῆς γυναίκας του!..

Οι ὑποψήφιοι τῆς Ἀκαδημίας

Κάποτε ὁ Καπύς καὶ ὁ Μαρτέ, ὁ γνωστὸς δραματικὸς συγγραφέας, εἶταν κ' οἱ δύο ὑποψήφιοι γιὰ τὴ θέσιν τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ. Ἐνῶς περιφημοῦ συγγραφέως, ὁ ὁποῖος εἶχε μεγάλῃ ἐπίδρασιν τὴν Ἀκαδημία, τοὺς προσκάλεσε καὶ τοὺς δὲ πρὸς γενομένη.

Στὰ ἐπιδόρπια ὁ Ἀμφιγέων λέει τοὺς συνδυαιτημῶνας του: — Ἐνῶς ἀπὸ τοὺς δύο σας θὰ περάσει σὲ τὴν Ἀκαδημία. Δὲν ξέρω πὺς, μὰ ἐκεῖνος πὺς θὰ πετύχει θὰ βοηθήσει καὶ τὸν ἄλλον νὰ γίνεῖ γρήγορα Ἀκαδημαϊκός.

Τότε ὁ Καπύς χαμογελῶντας δίνει τὸ χεῖρ του σὸν Μαρτέ καὶ τοῦ λέγει:

— Βέβαια, φίλε μου, μπορεῖτε νὰ ὑπολογίζετε σὲ μὲνα...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Καὶ πεισμώνεις γιὰτὶ ἐγὼ, ἡ μικρότερη, παντρεύομαι πρῶτη.

ΡΕΝΑ, (πετώντας μανασμένον τίς κουβέρτες τῆς κάθεται στὴ μέση τοῦ κρεβατιοῦ). — Ἐ λοιπὸν! νὰ! κ' ἔπειτα; Γιὰ ποῖο λόγο νὰ εἶμαι καλὴ; Γιὰ νὰ γίνω γεροντοκόρη; Δεκαπέντε χρόνια τώρα ἐμένα πάντοτε βάζουν πρῶτη, ἐμένα διαλέγουν, ἐμένα χαϊδεύουν. Ἐστὶ εἶσαι ἡ μικροῦλα, ἡ πολυαγαπημένη. Ἐγὼ εἶμαι ἡ μεγάλη. Γιὰ μὲνα δὲν ἐνδιαφέρονται διόλου. Κι' αὐτὸ ἀρχισε ἀφοῦτον γεννῆς...

Ναι, πρῶτα εἶμουν ἐγὼ ἡ ἀγαπημένη μ' ἀγαποῦσαν πὺς πολὺ ἴσως ἀπὸ οὐ ἀγάπησαν ἐμένα. Μὰ, ἔπειτα ἦρθε ἐστὶ κ' ἐμένα μ' ἔβαλαν στὴ μέση.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀλήθεια. Καμμί μὲς δὲν τρομαχθήκατε εἰς βάρος τῆς ἄλλης.

ΡΕΝΑ. — Μιλάω σωστά. Οἱ γονεῖς μας φοβοῦνται μὴ φανθῶν αὐτοὶ καὶ μᾶς φτιάχνουν τὰ ἴδια κοσμήματα, τὰ ἴδια ρούχα, τὰ ἴδια καπέλα. Ντυνόμαστε κ' οἱ δύο ὁμοῖα. Μὰ ὅλη τους ἡ στοργὴ εἶνε σὲ μένα. Τὸ ξέρω! ἀκούσα τὸ μπαμπά νὰ λέει τίς ἄλλες: «Ἦ Ρένα! Αὐτὴ δὲ θὰ μᾶς ἀφήσει ποτέ! μᾶς ἀγαπᾷ πολὺ. Θὰ τὴν κρατήσουμε κοντὰ μας!»

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Μὰ θὰ παντρεφτεῖς κ' ἐστὶ; ΡΕΝΑ. — Πότε; Δὲ μὲ προσέχουν πιά καὶ μὲνα στὴ μέση κουβεντιάσοντας μὲ τίς ἡλικιωμένες κυρίες καὶ ἂν κανεῖς μὲ πλησιάζει μὲ θέλει γι' ἀδελφὴ κ' ὅχι γιὰ γυναῖκα. Ὅταν ὁ Μορίς μὲ ἔβλεπε νόμισα ἡλίδια πὺς ἐνοιώθε καὶ γιὰ μὲνα. Εἶμουν εὐτυχισμένη, τόσο εὐτυχισμένη! Συλλογίζομουν αὐτοὺς τὸ καλὸ σῶμα πὺς πὺς εἶμαι. Ἐνδιαφερόμουν γι' αὐτὸν, γιὰ τὸ μέλλον του... Κι' αὐτὸς μὲ κοροῖδευε. (Κλαίει). Εἶνε κακὸ αὐτό...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ, (πλησιάζοντας). — Ἀδελφοῦλα μου... ΡΕΝΑ, (σπορώχοντάς τὴν). — Φύγε! φύγε! Σὲ μισῶ, σὲ μισῶ! (Κρατῇ τὸ πρόσωπὸ τῆς σὲ μαζιέται καὶ κλαίει μὲ λυγροῖς. Ἦ Μοριέττα γόνιται, ἔπειτα φιλεῖ τὸ χεῖρ τῆς ἀδελφῆς τῆς πὺς σφίγγει τὴν κουβέρτα. Τέλος ὀφνίει τὸ φῶς καὶ πλαγιάζει. Σιωπὴ. Μετὰ μισὴ ὥρᾳ ἡ Ρένα σηκώνεται καὶ μιλεῖ τῇς ἀδελφῆς τῆς.)

ΡΕΝΑ. — Μοριέττα, κοιμάσαι; ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Όχι.

ΡΕΝΑ. — Σχώρα με... Αὐριο τὸ πρῶτὸ θὰ μιλήσω στὴ μαμά... Pierre Veber

ΠΟΙΚΙΛΑ
ΚΑΙ
ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ θέατρο στὴν Ἰαπωνία

Πρὸ ὀλίγων ἀκόμα χρόνων ἡ μετάβασις στὰ θέατρα ἐθεωρεῖτο, στὴν Ἰαπωνία, ὡς μιά διασκέδασι χυδαία, τὴν ὁποία μόνο ὁ ὄχλος ἀπολάμβανε. Σήμερὰ δὲ οἱ Ἰάπωνες ὅλων τῶν τάξεων πηγαίνουν στὸ θέατρο, ἂν καὶ ἰσχύουν πάντοτε σχετικῶς μ' αὐτὸ μερικὲς ἀπαγορευτικὲς διατάξεις τοῦ νόμου, ὅπως π.χ. ἡ ἐμφάνισις γυναικῶν ἀπὸ σκηνῆς. Γι' αὐτὸ καὶ τοὺς γυναικείους ὁλοὺς ἐξακολουθοῦν νὰ τοὺς ἔχουν ἀκόμα οἱ ἄντρες, ὅπως στὰ πρῶτα Ἀθηναῖκά θέατρα.

Ὁ νόμος ἐπίσης ἀπαίτει ὅπως σὲ ὅλα τὰ κλασσικὰ ἔργα τὸ καλὸ θεαματικὸν τοῦ κακοῦ.

Συχνὰ οἱ θεαταί, παρασυρόμενοι ἀπὸ τὴν πραγματικότητα τοῦ παιξίματος τῶν ἡθοποιῶν, ληθμονοῦν ὅτι εὐρίσκονται στὸ θέατρο καὶ ὅταν βλέπουν κανένα κακοῦργο στὴ σκηνὴ τοῦ πετοῦν διὰ βροθεῖ μπροστὰ τοὺς ἐνῶ τὸν βρίζουν μὲ διάφορα ἐπίθετα.

Τὸ μακιγιάζ παίζει πολὺ σπουδαῖο ρόλο στὸ Ἰαπωνικὸ θέατρο. Οἱ περισσότεροι τῶν μεγάλων Ἰαπωνικῶν ἡθοποιῶν ὅπως ἔξωφρα ὁ Μοριτά Κάγια, τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Θεάτρου τοῦ Τόκιο, μακιγάζονται τόσο τέλεια, ὥστε εἶναι ἀδύνατο νὰ το

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ ANDRÉ BIRABEAU

ΠΡΟΓΕΥΜΑ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

— Έσύ ! Έσύ !
 — Έγώ ! Έγώ. Δέ μέ περίμενες λοιπόν ;
 — Ναι. Μά αυτό εἶνε τόσο πολὺν φοβόμουν τόσο. Δέν τοῖμα ποτὲ νὰ πιστέψω ἀπὸ πρὶν στὴν εὐτυχία. Δέ λέω ποτὲ μου : « Τὴν Κυριακὴ θὰ πάω στὴν ἐξοχὴ... » Δέω μονάχα : « Ἄν κάνει καλὸ καιρὸ τὴν Κυριακὴ... » Μά εἶσαι ἐδῶ ; Δέν τὸ πιστεύω ! Σὲ λατρεύω τόσο ! Ποτὲ δέν εἰσὼν ἐστὶ ὥρα ! Τὸ φῶς τοῦ διαμερίσματός μου ταϊάζει ἐξάσια στὸ χρώμα σου...
 — Λοιπὸν...
 — Λοιπὸν, πρέπει νὰρχεσαι πολὺ συχνά !... Σὲ λατρεύω ! σὲ λατρεύω ! σὲ λατρεύω !
 — Μά μὴ φωνάζεις ἐστὶ !
 — Θὰ τὸ φωνάξω σ' ὅλη τὴ γῆ ! Ἐξ ἄλλου δέν εἶνε κανένας στὸ σπίτι μου... Φαντάσου, ἔχω δώσει ἀδεία σὲ ὅλους. Τοὺς εἶπα πῶς θὰ πάω στὴν ἐξοχὴ καὶ ποὺ εἶδω, διὰ τῆς βίας, ἀδεία μὴς ἡμέρας. Εἶμαι κύριος στὸ σπίτι μου σήμερα καὶ μπορῶ νὰ φωνάξω, νὰ κραυγάζω πῶς σὲ λατρεύω. Κανείς ἄλλος δὲ θὰ μ' ἀκούσει, ἀγαπημένη μου, ἐκτός ἀπὸ τ' αὐτιά σου καὶ τοὺς τοίχους· μὰ αὐτοὶ τὰ ξέρουν κιόλας, τοὺς τόχους πῶς εἶσαι...
 — Τὶ τραβᾷς πού εἶσαι !
 — Ἐχω μεθύσει ἀπὸ τὴ χαρὰ μου ! Τὶ εὐτυχία ! Θὰ γευματίσουμε μαζί ;
 — Μὲ ζεῖς παρακαλέσει τόσες φορὲς γι' αὐτό.
 — Φυσικά, ἀφοῦ δὲ μπορούσαμε νὰ ἐκτεθῶμε τρώγοντας σὲ κανένα ἐστιατόριο... Μά θὰ φᾶς ἴσως πολὺ ἀσχημα ἐδῶ : ἐγὼ φῶνισα ! Ἐγὼ ἐστρώσα τὸ τραπέζι. Θὰ λείπουν ἴσως πολλὰ πράγματα. Ἐβαλα ὅμως δύο ποτήρια...
 — Τόσα δὲ χρειάζονται ;
 — Ἄν μ' ἀγαπᾷς, τὸ ἔνα εἶνε παραπανιστό. Μά θὰ τὸ κανονίσουμε κι' αὐτό... Τὸ ποτήρι μου εἶνε μικρὸ καὶ θὰ πίνω ἀπὸ τὸ δικό σου...
 — Φρόνιμα πράγματα, προπάντων...
 — Ἦσυχασε : Εἶμαι λιγώτερο τολμηρὸς ἀπ' ὅσο φαίνομαι. Μιλάω πολὺ, μὰ τὸ κάνω γιὰ νὰ κρύψω ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου τὴ συγκίνησή μου. Μιλάω σὰ νέος εἰς αἰὶν χρόνων πού οἱ πῶς ἐξαίσιες κατακτιρήσεις δέν τὸν ξοφνιάζουν. Μά εἶμαι τριανταπέντε χρόνων, ἔχω ὅτι ἡ παρουσία σου ἐδῶ εἶνε ἕνα θαῦμα τῆς τύχης καὶ τὰ χέρια μου φοβούνται νὰ σ' ἀγγίξουν. Κοίταξε τὴν ἔξω γράφει στὸ ἡμερολόγιό μου : « Πέμπτη, 8 Ἀπριλίου. Ἄν ἐκείνη θελήσει, μὴ μεγάλη ἀγάπη ἀρχίζει σήμερα ». Θ' ἀρχίσαι λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἀγάπη ;
 — Νομίζω πῶς μὲ προσκάλεσες νὰ προγευματίσουμε ;
 — Ἄς προγευματίσουμε. Σὲ προειδοποιῶ ὅμως, κυρία· πρόκειται περὶ προγεύματος ἐρωτευμένων. Δέν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο στὸ τραπέζι ἐκτός ἀπὸ ὀρεχτικά κ' ἐπιδόρπια, μεζέδες καὶ γλυκά. Πράγματα πού δέν ἐμποδίζουν τὰ φιλία, ἐνῶ συγχρόνως τρώει κανεὶς.
 — Ὄχ !
 — Ἐξ ἄλλου γιὰ νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς, δὲ θάξερω νὰ ἐτοιμάσω κανένα φαί ! Ἐχω καὶ σαμπάνια πολὺ ζαχαρωμένη. Σοὺ ἀρέσει ;
 — Τρελλό !
 — Εἶρουν βέβαιος γι' αὐτό. Δέν πέρασε καὶ πολὺ ἀπ' τὸν καιρὸ πού εἰσὼν κοριτσάκι. Καὶ πρέπει νὰ κάνει πολὺ ἀφοῦ, δέν εἰν' ἔτσι ;
 — Ἀχ ! ναί ! Σαμπάνια πού δέν ἀφρίζει εἶνε νευρασθενική.
 — Θὰ σὲ κεράσω λοιπὸν μὲ τὴ σαμπάνια τῆς χαρᾶς.
 — Χτυπῶνε στὴν πόρτα !
 — Μὴν τρέμεις. Εἶνε τὰ παγωτά.
 — Ὑπάρχουν καὶ παγωτά ;
 — Βανίλια, φραμπούζ, φρούτα καὶ κρέμα Σαντιγύ.
 — Ἀχ, ἡ ἀγάπη μου.
 — Πάω ν' ἀνοίξω.

 Ἐκεῖνος ἐβγήκε ἔξω. Τότε αὐτὴ ἐψάξε στὴ τσάντα της, ἐβγαλε τὸ πινελάκι της καὶ ἔβαλε λίγο κόκκινο στὰ χεῖλη της : τί ἄλλο μπορεῖ νὰ κάνει μὴ γυναῖκα μόνη της ; Μά γιατί αὐτὸς ἀργεῖ νὰ γυρίσῃ ; Καὶ ὅταν ἐγγύρισε δέν εἶχε τὰ παγωτά στὰ χέρια του, δέν εἶχε τίποτε στὰ χέρια του· εἶχε μόνο μὴ μεγάλη ρυτίδα στὸ μέτωπο. Ἡ φωνὴ του φανέρενε στενοχώρια, οἱ κινήσεις του ἀδημοσύνη.

— Ἀγαπημένη μου.
 — Ε ;
 — Δέν εἶταν τὰ παγωτά !... Κάτι εἶχε συμβεῖ φαίνεται.
 — Ἀχ !. Τότε τί εἶταν ;...
 — Εἶταν... ὁ γυῖός μου.

Εἶχε λοιπὸν παιδί !... Ἐ, ναί. Δέν τῆς τὸ εἶχε πεί, φυσικά. Ὅταν κανεὶς κάνει ἐρωτὰ σὲ μὴ γυναῖκα δέν τῆς μιλάει βέβαια πρῶτα γιὰ τέτοια πράγματα. Καὶ εἰπετα εἶνε τριανταπέντε χρόνων μόνο, βέλτορος, ζωηρόρος : νέος ἀκόμα. Νὰ κάτσει λοιπὸν νὰ πεί πῶς εἶταν παντρεμένος, πῶς χωρίσε, πῶς ἔχει παιδί ὀχτὼ χρόνων, εἶταν σὰ νάλεγε πῶς γέγρασε. Καὶ εἰπετα τί χρειάζονταν αὐτό ; Ἄν τὸ ἔλεγε δὲ θὰ εἶταν πιά γι' αὐτὴν ὁ ἀγνωστος ἐλευθέρως, ὁ ἐλκυστικός· θὰ ἐπαίρνε μὴ σοβρὸν ῥόητα, ἕνα βάρος, θὰ εἶταν ὁ ἀνθρώπος πού εἶχε ζήσει τὴ ζωὴ του, πού εἶχε καθήκοντα, ὑποχρεώσεις, πράγματα καθόλου διασκεδαστικά... Ὅλα αὐτὰ δὲ θὰ συνέτειναν διόλου νὰ γίνει μὴ γυναῖκα φίλη του. Γι' αὐτὸ δέν τῆς εἶχε ἀναφέρει τίποτε σχετικόν.

— Καὶ τί ἤρθε νὰ κάνει ὁ γυῖός σου ; τὸν ἐρώτησε.
 — Ἦρθε... ἤρθε νὰ προγευματίσει.
 — Πῶς ;
 — Ἦρθε νὰ προγευματίσει γιὰτ' εἶνε σήμερα ἡ ἡμέρα του ;
 — Ἡ ἡμέρα του !...
 — Μία φορὰ τὸ μῆνα ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ παίρνω τὸ παιδί μου στὸ σπίτι μου. Τὸ διαζύγιο τὸ παραχώρησε στὴ μητέρα. Κάθε μῆνα, μὰ Πέμπτη, ποὺ τὸ στέλνει. Εἶχα ἐξαίσιον διωδοῖόλου πῶς εἶταν ἡ Πέμπτη τὸν σήμερα ! Ὅταν προχθὲς ὄρισαν αὐτὸ τὸ μικρὸ πρόγευμα καὶ μοὶ εἶπες : « Μεθαύριο, ἂν θέλεις θὰ εἰμ' ἐκεῖ », τρελλάθηκα ἀπὸ τὴ χαρὰ μου καὶ ἔξεσα τὰ πάντα !. Ἐξ ἄλλου αὐτὸ δέν τὸ θυμάμαι ποτὲ ἐγὼ. Πάντοτε ἡ μαγεύσιμα μου θυμίζει τὴν ἡμέρα τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ γυῖοῦ μου. Αὐτὴ ἡ ἡμέρα μποροῦσε νὰ μοὺ τόχε πεί... Μά εἶχε δίκιο, γιατί τῆς εἶπα πῶς θὰ ἐφρουρα σήμερα καὶ θὰ νόμιμα πῶς εἶχα εἰδοποιήσει σχετικῶς τὸ μικρό... Ἐσέ μου, πόσο μὲ στενοχωρεῖ αὐτό ;
 — Μά τὸν ἐστεῖλες πίσω στὴ μητέρα του ;
 — Ὄχ !
 — Ἀχ !
 — Ἡ μητέρα του τὸν ἄφησε κάτω, ὅπως πάντα, καὶ ὁ μικρὸς ἀνεβαίνει μόνος του τὴ σκάλα. Μά... τὸν ἐρώτησα... ἡ μητέρα του ἐφυγε μὲ τ' αὐτοκίνητο πού τοὺς ἐφερε...
 — Ὄχ !

Τὶ ἐπρεπε νὰ τὸ κάνουν τώρα αὐτὸ τὸ παιδί ; Δέν ξέρετε οὔτε σεῖς ; Οὔτε κ' ἐγώ. Οὔτε κ' αὐτοὶ περισσότερο. Τὰ μάτια τους φανέρονταν τὴν ἀπελπισία. Νὰ μὴν ὑπάρχει οὔτε ἕνας ὑπὲρ-της στὸ σπίτι γιὰ νὰ πάει τὸ μικρὸ στὸ ξενοδοχεῖο ! Μὰ κ' αὐτὸ δὲ θάταν περιφρημο πρᾶγμα.
 Τότε εἶπ' ἐκεῖνος :

— Λοιπὸν... θὰ προσθέσω ἕνα σερβίτιο ἀκόμη στὸ τραπέζι.
 Μά τὸ εἶπε αὐτὸ τόσο μουδιασμένα. Καὶ ὅταν ἐκείνη ἔβγαλε ἕνα « ὦχ ! » δυσχερῆστον, ἐπιτημητικόν, αὐτὸς δέν ἐπέμεινε περισσότερο. Τὶ θὰ γίνονταν ἐξ ἄλλου τὸ ἐρωτικὸ πρόγευμα μὲ τὸ μικρὸ καθισμένο μεταξὺ τους, στὴ μέση ;... Τὸ φαντάζεστε ;... Καὶ εἰπα, τί θὰ τὸν ἔκαναν ἔπειτα ; Ὅσοι ἴσως νὰ πάνε κ' οἱ τρεῖς, μὲ τὸ παιδί στὴ μέση, κρατώντας τὸ ἀπ' τὸ χέρι, νὰ σφύρουν τὰ πόδια τους στὴ σκόνῃ, πού μπουλεβάρτου, ὡς τὸ βράδι, σὰν ἕνα καλὸ ἀστικὸ ἀντρογύνο !... Ὁραία ἐρωτικὴ ἡμέρα, μὰ τὴν ἀλήθεια ! Ἐκείνη ἐπῆρε τὸ ἐπαναφόρι της, τὸ καπέλλο της.
 — Ὄ, δὲ θὰ φύγεις ; τῆς εἶπε.
 — Τί ἄλλο θέλεις νὰ κάνω ἐδῶ ;

Στὸ τραπέζι τὸ σημειωματάριο εἶταν ἀνοικτό : « Πέμπτη, 8 Ἀπριλίου. Ἄν ἐκείνη θελήσει, μὴ μεγάλη ἀγάπη ἀρχίζει σήμερα... » Δέν εἶταν ἐκείνη πού δέν τὸ θέλησε...

Τότε αὐτὴ πῆρε ἕνα μολύβι καὶ ἄρχισε νὰ σβίνει τὴ φράση. Τῆς εἶπασε τὸ χέρι ! Ἀχ ! τὴ σταμάτησε ! Καὶ τῆς εἶπε χίλια λόγια βιαστικά, ἀγωνιώδη : τίποτα δέν ἐτελείωσε, δέν εἶνε ἀλήθεια, μὰ κακοτυχία μόνο, θὰ πῆγαινε αὐτοὶ νὰ τὴ δει, θάρχοντουσαν νὰ φανε στὸ σπίτι μ' ἄλλῃ μέρα, τὴν λατρεύει, τὴν ἀγαπᾷ ὅσο τίποτ' ἄλλο στὸν κόσμον. Ἐκείνη τὸ ἀπαντοῦσε : Ναί, ναί... βέβαια... ἐνοεῖται... Μά κ' αὐτὸς καταλάβαινε καλὰ ὅτι ἐσοπεσε καὶ αὐτὴν ὅτι αὐτὸ πού θὰ γίνονταν σήμερα δέν ἐμελλε νὰ γίνει πιά ποτέ...

— Ἀντίο, φίλε μου... τοῦ εἶπε. Σκέψου ὅτι ὁ γυῖός σου περιμένει δέκα λεπτὰ τώρα στὸν ἀντιθάλαμο !... Καὶ ἐφυγε.

 — Ἐ λοιπὸν !... ἔμπα... ἔμπα... ἔμπα...

Ἐ, ὅχτὼ χρόνων, ἕνα παιδάκι ἀδύνατο, μὲ χλωμὰ μάγουλα καὶ μεγάλα μάτια. Μπαίνοντας τραβᾷ γιὰ νὰ φιλήσῃ τὸ μπαμπά του, μὰ ὁ μπαμπάς, μὲ τὸ πρόσωπο κολλημένο στὸ εἶμα κοιτάει στὸ δρόμο καὶ πού ἀπομακρύνεται γλήγορα καὶ δὲ γυρίζει πίσω... Καὶ εἰπετα ὁ μπαμπάς ἀρχίζει νὰ καπνίζει. Δηλαδή παίρνει ἕνα τσιγάρο, τὸ ἀφήνει νὰ οβθεῖ καὶ τὸ φτύνει.

— Ὄ, τί ὀραία φορεσιά πού ἔχεις σήμερα, μπαμπά.

Ναί, τὸ κοστούμι του εἶταν ἐξαιρετικὰ ὀρατό : ἕνα κοστούμι τοῦ σπιτιοῦ ὀλοκαίνου. Μὰ μιλώνοντας τὸν γι' αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ θυμηθεῖ τὸ λόγο γιὰ τὸν ὅποιο τὸ εἶχε φορέσει.

— Θάκαινε καλλίτερα νὰ σκοπίσεις τὴ μήτη σου, ἀντί νὰ λὲς ἀνοησίες, ἀπαντᾷ στὸ γυῖο του.
 — Ἀχ ;... Καὶ οὔτε ὁ καιρὸς ἴνε γιὰ περιόριον.
 — Πεινάς ; ρωτᾷ τὸ μικρό.

— Ναί, μπαμπά.
 — Τότε, κάτσε στὸ τραπέζι.
 Αὐτὸς δέν πεινάει πιά !...

Μά ὁ μικρὸς κοιτάζει αὐτὸ τὸ τραπέζι, τὸ πολὺ μικρὸ, πού τὸ ἔχον στήσι στὸ στούντιο — τίς ἄλλες πέμπτες ἐτρώγων στὸ μεγάλο τραπέζι τῆς τραπεζαρίας — αὐτὸ τὸ τραπέζι ὅπου ὑπάρχουν λουλούδια σκορπισμένα σ' ἕνα ὀφ' τραπέζι μάντιλο, κοιτάζει τὰ ὀμορφα χρώματα τῶν πιάτων μὲ τὰ ὀρεχτικά, τὰ ἐξωτικά φρούτα καὶ τὸ παγωμένο κρασί πού κατασταλάζει μέσ' στὸ ποτήρι...

— Φέε λοιπὸν, ἀφοῦ πεινάς !
 Μά δὲ μπορεῖ οὔτε ὁ μικρὸς νὰ φάει. Νοιώθει κάτι στὸ λαίμαρ πού θὰ τὸν ἐμποδίσει νὰ φάει. Τραυλίζει :

— Ὄ ! μπαμπά... γιὰ μένα εἰν' ὅλα αὐτὰ ;... γιὰ μένα τ' ἀγόρσες ὅλα αὐτὰ ;...
 — Μά ναί... ναί, φυσικά...

— Ὄ ! μπαμπά... ὦ ! μπαμπά !...
 Καὶ μονομῶς ἀρχίζει νὰ κλαίει.

Ἐ λοιπὸν ! Τί τὸ ἔπιασε ; Γιατί τοῦ ἦρθαν τὰ κλάμματα ; Ἀχ ! δὲ μπορεῖ νὰ τὸ πεί. Ἐνα παιδί καταλαβαίνει αὐτὰ, βέβαια. Ἀχ ! ναί ! μὰ δὲ μπορεῖ νὰ ἐκφραστῇ. Πρέπει νὰ τὰ μαντεύει...

Δέν κάνει ἄλλο παρὰ νὰ ξαναλέει μέσ' στὰ κλάμματα του : Ὄχ ! μπαμπά... ὦχ ! μπαμπά... μὰ, γιὰ μὴ στιγμὴ, προσθέτει :

— Μ' ἀγαπᾷς λοιπὸν, μπαμπά ;
 Καὶ τότε ὁ μπαμπάς μάντευε...

Εἶταν ἕνας μπαμπάς πού εἶταν πολὺ λίγο μπαμπάς. Ἐνας μπαμπάς πού, ἀφοῦ ἐγίνε μπαμπάς, ἐμεινε ὁ ἴδιος σὰν καὶ πρῶτα. Ἐνας μπαμπάς πού εἶπε : « Εἶταν μεγάλη ἀνάγκη νὰ γίνῃ αὐτό ; » ὅταν ἐμαθε πῶς εἶχε γίνῃ μπαμπάς. Ἐνας μπαμπάς πού ἀγαποῦσε πολὺ τίς γυναῖκες... καὶ πού ἐμεινε πάρα πολὺ λίγο μὲ τὴ δική του. Τοῦ ἄρεσαν οἱ διασκεδάσεις, δέν τοῦ ἄρεσε νάκοῦνε ἕνα μωρὸ νὰ κλαίει, οὔτε ἀκόμα νὰ βλέπει τὰ παντελονάκια του νὰ στεγνώνουν, οὔτε καὶ νὰ τοῦρχεται ἡ μυροδιά τοῦ γάλλικτος... Τὸ χειμῶνα ἐμεινε στὸ σπίτι του ὅσο μπορούσε λιγώτερο· τὸ καλοκαίρι ἐστελεε τὴ μαμά καὶ τὸ παιδί τρεῖς ἡμέρες σὰ μὴ λουτροπόλι, χωρὶς νὰ τοὺς συνοδεύει κ' αὐτὸς. Τὸ παιδί του δέν ἔκανε νὰ πλητῇ, τὸν ἐθόλιανε. Ὅταν ἐπῆρε τὸ διαζύγιο, ἡ Πέμπτη τοῦ μικροῦ τοῦ φανόταν σὰν ἀγγάρι. Ἐλεγε : εἶνε ἡ μέρα τοῦ περιορισμοῦ μου. Τὸ εἶπε ἀκόμα πρὸ ὀλίγου : ἡ μαγεύσιμα τοῦ θύμιζε ποιὲς εἶταν οἱ Πέμπτες πού θάρχονταν ὁ μικρὸς. Αὐτὲς τίς ἡμέρες στὸ τραπέζι ὅπου ἐτρώγων διὰ τύχαινε, ἔκανε στὸ μικρὸ, μερικὲς ἀδιόφορες ἐρωτήσεις τῶν ὁποίων οὔτε κ' ἀκούγει τίς ἀπαντήσεις· τοῦ ἔδινε ἕνα πακέτο ἐκλογαρχημῆνες ἐφημερίδες —

— «Νά, τοῦ ἔλεγε— διασκεδάσε» — ἐνῶ αὐτὸς ἐκάπνιζε τὸ ποῦρο του· γιὰ νὰ τελειώσει τὴν ἡμέρα τὸν ἐπῆγαινε σ' ἕνα κινηματογράφον καὶ τσακίζονταν νὰ παρῇ ἕνα ταξὶ ὅταν ἀφῆνε τὸ παιδί στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς μητέρας του. Ναί, εἶταν πολὺ λίγο πατέρας...

Σήμερα, αὐτὸ τὸ παιδί, εἶχε δεῖ τὸ πλοῦστο τραπέζι μὲ τίς λιχουδιὰς πού φαινόντουσαν σὰ νὰ εἶταν ἐτοιμασμένες γιὰ τὴν λαίμαργιαν ἐνὸς παιδιοῦ. Τότε φαντάστηκε πῶς ὁ πατέρας του τὸ ἀγαποῦσε. Καὶ ἔκλαψε ἀπὸ εὐτυχία. Ὁ μπαμπάς ἀνασκόπησε τὸ μικρὸ κεφάλι ὅπου τὰ δάκρυα κυλούσαν καὶ εἶπε μὲ τὴ σειρά του :

— Μ' ἀγαπᾷς λοιπὸν, μικροῦλῃ μου !
 — Ὄχ ! ναί, μπαμπά !

Ἀχ ! Δέν εἴξερε... Δέν ἔξερε ἀκόμα πολὺ καλά... Μὰ μαντεύει... Μὴ καρδιά παιδικαῖα... Μὴ καρδιά πού πολλές φορὲς εἶνε πολὺ μεγάλη... Ἐνα παιδί πού τὸν ἰμέζει χαμένο... Βλέπει γιὰ πρώτη φορὰ, σ' ἀλήθεια, αὐτὰ τὰ δύο μεγάλα μάτια ὑψημένα πρὸς αὐτὸν μὲ μὴν ἀγωνία πού ἀρχίζει νὰ γίνετα ἐμπιστοσύνη... Ὅ, ἔχει ὑποφέρει πολὺ ἴσως αὐτὸ τὸ παιδί κιόλας... Τοῦ γαῖδνεὶ τὸ κεφάλι μ' ἕνα χέρισμα ἀδέξιο—εἴξερε ὡς εἴςωρα μονάχα τίς γυναῖκες νὰ γαῖδνε. Πρέπει νὰ μάθει νὰ χαιδεύει κ' ἕνα παιδί... Καὶ εἶπε μ' ἕνα ἀστείο τόνο στὴ φωνή του :

— Μικρὸ μου ἀνθρωπάκο, ἀνθρωπάκο μου.
 Καὶ καθὼς γυρίζει ἀλλοῦ τὸ κεφάλι—γιατί, νὰ, ἀπὸ γροπή: δὲ θέλει νὰ δεῖ ὁ μικρὸς μονομῶς τί ἔχει τώρα μέσ' στὰ μάτια του—τὸ βλέμμα του πέφτει στὸ τραπέζι στὸ ἀνοικτὸ σημειωματάριο. Ἡ κυρία πού ἐφυγε δέν πρόφτασε νὰ σβῇ τὴν ὀλόκληρη τὴ φράση. Ἐρεῖται αὐτὲς οἱ λέξεις : « Τρίτη 8 Ἀπριλίου... μὴ μεγάλη ἀγάπη ἀρχίζει σήμερα... » Καὶ ὁ μπαμπάς ξαναλέει αὐτὴ τὴ φράση, ἐνῶ κατ' αὐτὸν τὸ ἀδέξιο χέρισμα τοῦ οἱ λυγμοὶ τοῦ μικροῦ του παιδιοῦ παύουν σιγά-σιγά...

André Birabeau

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Νέον αἰσθηματικὸν μυθιστόρημα. Μία τραγικὴ ἱστορία ἐρωτος, μὴ παιδικὴ ἱστορία τῆς γυναικαίας καρδιάς, πού θὰ σὰς κἀμῃ νὰ πονέσετε, πού θὰ τὴν αἰσθανθῇτε σὰν ἱστορία ἀτομικῆς σας, δικῆς σας, τῆς καρδιάς σας...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΜΑΗΣ ΚΙ' ΑΓΑΠΗ

Τοῦ Jean Passerat

Μικροῦλα μου, ἂς ἀφήσουμε τὸν ὕπνο αὐτὴ τὴ μέρα.
 Ἡ ἀγνοῖα μὲ τὸ ὄρθιν τὸ μέτωπο ἀπὸ πέρα ἀπ' τὸ βονὸ ὀλολήγορη στοὺς κάμπους κατεβαίνει.
 Ὅσο κραταί ἡ Ἀνοιξὴ ἡ ἀνθοστεφανωμένη,
 πού ἀνοίγει διὰς τίς καρδιές, ἔλα ν' ἀγαπηθῶμε
 καὶ ἀκούγοντας τοὺς πόθους μας τὴ νεότητὰ νὰ χαροῦμε.

Μέσα στὸν κῆπο οἱ δύο μαζὶ ἔλα νὰ πλανηθῶμε
 καὶ τὰ πουλιὰ πού τραγοῦδον χαρούμενα ν' ἀκούμε,
 καὶ ἀπ' ὅλα πειὸ περισσότερο τ' ἀρῶν πού μὲ χάρι
 ἀκούραστο ὄλο κελάρει στὸ πράσινο κλωνάρι.
 Ἀνοιγόντες τὴ λύπη σου πού τόσο σὲ μαγαίνει
 καὶ κῦταζε, μικροῦλα μου, τὸ χρόνον πῶς διαβαίνει.

Ἐχει φτερά στὰ πόδια του, ἔσπισε τοῦ μᾶς κρᾶξι
 ὁ ἀνεμοπόδης ὁ Καιρὸς καὶ φεύγοντας ἀρᾶζει
 μαζὶ του τὰ καλύτερα τὰ χρόνια· στὰ μαλλιά σου
 ὅταν ἰδῇς τρεῖς λευκίς, δὲ εἰπῇς αὐτὰ—στοχάσου:
 Ἀχ ! Τὴ κοιτῇ πού βρέθηκε νὰ μὴ χαρῶ τὰ νεῖτα
 καὶ τὴν ἀγύριστη ὀμορφιὰ πού τώρα εἶνε φευγάτα !...

Κι' ἀντὶ νὰ θλίβεαι πικρά γιὰ τίς χαμένες ὥρες
 τῆς περασμένης νεότητος σου πού ἐφύγαν μαυροφόρες,
 μὲ νοσταλγία ἡδονικὴ σκυφτὴ γρη῏α δὲν δάσαι
 τοὺς πόθους πού ἀληθέαρε δὲ νὰ ξαναθυμᾷσαι,
 πού τώρα ἐγὼ σὲ προσκαλῶ μαζὶ μου νὰ χορτάσῃς
 μέσ' στὴ μεγάλη τὴν χαρὰ τῆς ἀνθισμένης πλάσης.

Γιὰ τὰ γερόματα ἄρῃς τὰ δάκρυα καὶ τὴ λύπη
 πού δὲ σ' ἀφήνουν τὸ κρῶφ ν' ἀκούσης καρδιοχτύπι.
 Ὑάλε στὸ Μᾶν ἐρωτικὰ χαρούμενα τραγοῦδα
 καὶ στόλισε τὰ ὀλόμωρα μαλλιά σου μὲ λουλουδιὰ.
 Ὅσο κραταί ἡ Ἀνοιξὴ ἔλα ν' ἀγαπηθῶμε,
 μικροῦλα μου, καὶ τὴ χρυσὴ τὴ νεότητὰ νὰ χαροῦμε.

ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΜΑΤΙΑ

Τοῦ Ch. d' Orleans

Φτωχὴ καρδιά μου, πῶς μπορεῖς ἀνίκητὴ νὰ μένεις
 ὅταν διὰ μάτια δόλομαρκα ἐρῶν νὰ σὲ πληγώσουν ;
 Ἐὰν εἶσαι μὴν ἐνφορεῖς καὶ τόση ἀγάπη κλείνεις,
 μὲ πόθους, φλόγες καὶ φημούς αὐτὰ θὰ σὲ πληρώσουν.
 Πῶς θὰ μπορεῖς μὴ φωνὴν καρδιά νὰ πολεμήσῃ
 μὲ τόσους ἀσπλαγχνούς ἐχθρούς ; παιδιὰ, σὰς ἀρωγὰ.
 Ἡ δὲ πειθὴν ἀπ' τὸ καμὺ ἡ σκληρὰ δὲ νὰ ζήσῃ
 τὰ μάτια τῆς ἀγάπης μου μὴ τῶμαθαι αὐτό.

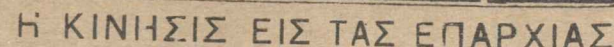
Μεταφρ. Γ. Κοτρίουλα

ΠΩΣ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΠΗΡΕ ΤΟΝ ΒΟΛΤΑΙΡΟ

Μὴ ἡμέρα ἐπισκέφθηκε τὸν Βολταίρο, ἕνας πλούσιος Ἀγγλος διπλῶς ἐπαπὼν τοῦ σιγ-Φενέξ. Ὅταν τοῦ ἀνῆγγεῖλαν τὴν ἐπίσκεψιν, ὁ Βολταίρος εἶπε :

— Νὰ τὸν πῆτε ὅτι εἶμαι ἀδιδάχτος.
 Ὁ ἀπεκρίθη τὸ εἶπε στὸν Ἀγγέλο.
 — Ἀς τὸν ἰδῶ καὶ ἀδιδάχτος, ἀπάντησε αὐτός.
 — Εἰπέτε του ὅτι ἀνέω τὰ λουλούδια, εἶπε ὁ Βολταίρος γιὰ νὰ γλυτώσῃ.
 Ὁ Ἀγγλος ὅμως ἐπέμεινε νὰ τὸν ἰδῇ.
 — Εἰπέτε του ὅτι πέδαλα.
 Ἐκεῖ ὁ Ἀγγλος : Ἦθελε νὰ τὸν ἰδῇ ἔστω καὶ νεκρόν.
 — Μὰ πῶς του, τέλος πάντων, φώναξε θυμωμένος ὁ Βολταίρος, πῶς μ' ἐπῆρε καὶ μὲ σῆκωσε ὁ διάβολος.

“Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ”

ΚΙΛΙΚΙΣ. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ νηματογράφου Θεοδοσιάδου ἐδόθη θεατρικὴ παράστασις μετὰ τὸν γόν «Ὁ ἀπαγχονισμὸς τοῦ Γρηγορίου τοῦ Ε'», παρὰ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητῶν τοῦ ἡμιγυμνασίου ὑπὲρ τῆς ἐνίσχύσεως τοῦ

Κατὰ τὴν παρτάσασιν διεκρίθησαν τὰς κυρίας Τσιτσίκη, Σω-
κράτους, Λαγάρη, Μολτοπούλου, Θεοδοσιάδου, Χαλκιά, Πα-
δοπούλου, καὶ τὰς Διδας Ἰωακειμίδου, Εὐθυμίδου, Τσοκαλῆ,
Διναρῆ, Τσιαντζαλίδου, Σισμανίδου, Μασκώφ, Σιδιρη-
δίου, Μαγανῶ, Σωτηριάδου κ.λ.λ.

Μετά τὴν θεατρικὴν παρτάσασιν ἐπληκλώθησαν μέχρι τῶν
πέντων ὥρων χοροὶ εἰς δὲ διεκρίθησαν τὰς διδας Νικολαΐδου,
Αννακοπούλου, Μασκώφ, Τσοκαλίδου, Τσιαντζαλίδου, Πα-
σκεροπούλου κ.λ.λ. καὶ ἐκ τῶν κυρίων τοὺς Ἀναγνωστόπου-
λον, Τσοκαλῆν, Ἀγρίππιν, Δασικώπουλον, Κουτσορίππιν, Πα-
νν, Ριπτόπουλον κ.λ.λ.

Καταμνη.

Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκ-
ταίαν Ἐπιμελητὴς τῆς Ἰδιαίτης
κλινικῆς τοῦ καθαρικοῦ κ. Γεωργίου

Γραφείο Πρωτοδικών

ἁσφαλεστέρων θεραπειῶν καὶ πε-
 ἴτα τὰ ὀφθαλμικὰ νοσήματα. —
 27 Μονόδρομον 27. — Ἀθήναι. Τηλ. 1

φός» Π. Φεβάλ. «Πώς Κλαίμε τον
Θάνατο της 'Αδελφής» Κ. Παλαμά.
Γράματα πρὸς τὸ «Μπουκέτο».

τριχιάσις, ἄλλοι θωρία κλπ. διὰ τὴν
ἀσφαλεστέρων θεραπειῶν καὶ περὶ
τοῦ ἐκ ἀποβαλλομένου κοσμήματος.

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΑΣ
ΕΙΝΕ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».
ΟΠΟΥ ΚΙ' ΑΝ ΒΡΙΣΚΕΣΘΕ, ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ, ΣΕ ΤΑΞΕΙΔΙΑ, ΣΤΙΣ ΛΟΥΤΡΟΠΟ-
ΛΕΙΣ, ΕΙΤΕ ΑΝ ΠΑΡΑΜΕΙΝΕΤΕ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΣΑΣ Η «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ
ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»! ΘΑ ΕΙΝΕ Ο ΠΙΟ ΚΑΛΟΣ, Ο ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ, Ο ΠΙΟ ΔΙΑ-

ΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΣΑΣ.

Είς τήν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα τῆς Παγκο-
σμίου Λογοτεχνίας ἀριστουργηματικά, τὰ ὅποια ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας
τοῦ κόσμου, εἰς ἑκατομμύρια ἀντίτυπα, καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀπο-
τελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχημ. 640. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 50, ἐξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα» ἔργον μυστηριώδες, αἰσθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελλίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπιλέοντος, περὶ τὸν πύργον ἑνὸς εὐγενοῦς ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 25, ἐξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν ποῦ νὸ τὸν ἐδιάβασεν ὅταν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειότητα ἐπιτυχίαν ἐξ ὧν μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΓΚΑΡ ΠΟΕ (Δυὸ τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἐσωτ. δρ. 20, ἐξωτ. δρ. 20). Ἐνα ἀπὸ τ' ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶναι καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι στὸν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ παλαιῶν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλειότατον ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 18, ἐξωτ. δρ. 30) Μέσα στίς σελίδες τῆς «Πληγώμενης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον εἰδυλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου της, με βασιανιστὴν τῶν δυὸ ἀντὶ τῶν ἐραστῶν, τὸν σκληρόν καὶ ἀφαντίστως φιλόργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 18, ἐξωτ. δρ. 30) Ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Β'ρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολυπλοκόν, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 12, ἐξωτ. δρ. 20) Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένον ἀπὸ τὴν τρυφεράν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται ἐπὶ στυβαρτικῶν καὶ τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 12, ἐξωτ. δρ. 20) Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μετὰ τὴν δραματικὴν πλοκὴν τοῦ καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 12, ἐξωτ. δρ. 20) Ἡ Λάγκερλεφ εἶναι ἡ μεγαλειότερα συγγραφεὶς τοῦ οἴωνος μας καὶ ἔχει τιμηθεῖ μετὰ τὸ Παγκόσμιον βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κορὴν τοῦ Μεγάλου Βάλτου» ἡ ὁποία εἶναι ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡΤΖΕ (Σελίδες 183. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 12, ἐξωτ. δρ. 20) Ἡ «Μονμάρτρη» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἑρωτές των, οἱ φτώχειες των περιγράφονται μετὰ δραματικὴν εἰς τὸς οὐδας τῆς «Μονμάρτης».

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς «Βιβλιοθήκης» ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεύτερος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ἀντὶ δραχμῶν 200 ἑκαστος διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ μιᾶς λίρας διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶναι ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶναι ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἑκαστον τόμον περιέχονται ὑπερδιακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποικίλων, περιέργων, καὶ ὑπερχίλια εἰκόνες χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «Μπουκέτου» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Η ΓΥΝΗΚΗ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ», «Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ», «ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΥΑΣ», «ΑΥΟ ΚΗΡΑΙΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ», καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιχ «Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΛΛΙΝ».

Εἰς δὲ τὸν δεύτερον τόμον «Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ», «Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ», «Η ΒΡΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ», ἡ ἀρχὴ τοῦ «ΕΞΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΜΟΥΜΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΕ».

Ὑπάρχει ἀκόμη καὶ τὸ περίφημον «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ ΤΟΥ 1926»

Καλλιτεχνικώτατον, πολychρωμον, πολυσέλιδον, με θαυμασίας εἰκόνας, με λεπτότατες βινιέτες, με πρωτοτύπους συνθέσεις μουσικὰς τῶν ἀρίστων μουσουργῶν μας κ. κ. Γ. Λαμπελί, Δ. Λαυράγκα, Μ. Βάρβογλη, Σκλάβου. Με συνεργασίαν τῶν κ. κ. Νιρβόνα, Παλαμά, Πορφύρα, Μωραϊτίνη, Κομμεταφράσεις, διηγήματα, ἀνεκδότα, ἱστορικὰ περίεργα, ἀστεία καὶ με τέσσαρα ὁλόκληρα θεατρικὰ ἔργα. Τιεύρισκονται ἐκτὸς τῶν Γραφείων μας (Λέκκα 7, Ἀθῆναι) καθόσον ἐξεδόθησαν πρὸς ἀποκλειστικὴν χρῆσιν τῶν ἀναγνωστῶν μας.